

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

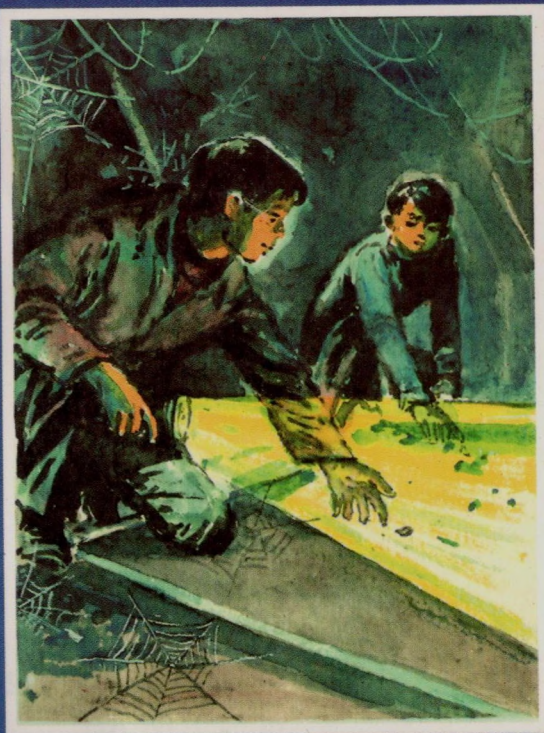
ĐẶC NHIỆM

NHÀ

C21

TRUYỆN THIẾU NHI

CÀNG SỰ HÓA RAY

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

CÁN SỰ HÓA RA TAY

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

VỤ ÁN TRÊN TRẦN NHÀ

Có tiếng hú bên ngoài cửa sổ, phía dưới đường. Biết là Quang "sọt" gọi, Sáng "lợn" ra ngoài ban công bùm môi huýt tiếng sáo rõ dài, nghe như tiếng chim, đáp lại. Gần 9 giờ tối, không biết có chuyện gì đây ?

Tiếng hú lại vang lên lần nữa - Theo quy định, như thế nghĩa là có việc rất khẩn cấp. Sáng xỏ vội cái sơ mi, nhảy ba bốn bậc một xuống tầng dưới.

Vừa thấy Sáng, Quang nín ngay áo bạn lôi ra gần bể nước, nói gấp gáp :

- Báo cho nhóm biết ngay, khu E2 nhà Tùng "khểnh" vừa có trộm. Mất nhiều thứ lắm. Kẻ gian đột nhập vào bằng lỗ trần tầng 5. Ba mươi phút nữa gặp nhau. Ở "điểm

hẹn" mới. Khẩn trương nhé !... Tớ còn phải qua Minh "tổ cũ" xem tình hình thế nào đã, có lẽ phải nhờ đến bố Minh can thiệp mới xong được...

Quang hấp tấp, vừa định quay đi ngay thì Sáng kéo lại :

- Từ từ đã nào, làm gì mà cứ như bị ma đuổi thế? Nói lại đi, cậu vừa bảo sao, nhà Tùng "khềnh" bị trộm à? Mà làm sao phải nhờ đến bố Minh "tổ cũ" ? Bố nó là công an, mình lại đi báo công an, thì còn tập hợp nhóm làm quái gì nữa !...

- Khổ quá, nghe không ra hơi, còn hỏi ngớ ngẩn! Nhà Tùng ở E2, trộm vào khu nhà nó, đã bảo tầng 5 mà, còn cu khềnh ở tầng 2 cậu không nhớ à... Chính Tùng "khềnh" báo cho tớ. Còn vì sao phải nhờ đến bố Minh á ? Hiện giờ các chú công an đã có mặt đây ở hiện trường rồi, họ không cho bất cứ ai ra vào khu vực xảy ra vụ án... Mà không được vào, thì làm sao "khám nghiệm hiện trường", làm sao điều tra...

- Thế có nghĩa là chúng mình sẽ đi sau các chú công an một bước ? Thế thì ăn nhằm gì nữa mà báo với bẩm họp nhóm cho rách việc. Cứ cho là hai bên cùng điều tra, phá án, mình cam chắc phần thua !...

Quang "sọt" nỏi cậu :

- Nay, tớ đến để báo tin cho cậu, chứ không phải để tranh cãi chuyện thua -

thắng... Cậu đi báo Sơn "sọt" ngay, nhóm họp chậm, trách nhiệm ở cậu đấy. Còn nếu muốn cãi nhau hay phản đối gì, lát nữa ra nhóm mà gào...

Nói rồi Quang co cẳng chạy biến vào bóng đêm.

*

"Điểm hẹn" mới của nhóm S'MQT, mới nghe thì có vẻ như vô lý, trái ngược; trong sân "câu lạc bộ người cao tuổi" của khu tập thể. Đến là oái oăm, ai đời, mấy chú choai choai mặt búng ra sữa này lại chọn nơi sinh hoạt của các cụ già tóc bạc làm chỗ gặp mặt. Lại Tùng "khềnh" chứ không phải ai khác, nó nhận lãnh trách nhiệm đi tìm "điểm hẹn" cho nhóm mà. Sau khi bỏ cả một ngày chủ nhật đi quan sát tất tạt mọi ngõ ngách trong khu, nó đề xuất nơi này với mấy lý lẽ : thứ nhất, là "yếu tố bất ngờ". Ở nơi các cụ thường đến thì sẽ ít ai nghi là sẽ có trẻ em. Thứ hai, trong khuôn viên tương đối rộng, có tường xây bao bọc của câu lạc bộ, có một sân tập thể dục dưỡng sinh, mé gần hàng cây lại trồng mấy bộ xà kép, xà lệch và xà đơn, tập trung ở đây sẽ có cái cớ là rủ nhau đến tập thể thao, ít bị nghi ngờ. Thứ ba, từ sau ngày quyết định thành lập nhóm "đặc nhiệm nhà C21", năm đưa đã thỏa thuận

luyện tập võ thuật do Sơn "sợ" hướng dân, cũng rất cân phai có sẵn "dấu" và dụng cụ để nâng cao thể lực chứ, vân vân và vân vân... Tùng còn đưa ra hàng loạt lý do tiện lợi khác, tóm lại, giọng lưỡi của cậu "em út" láu cá này thuyết phục ngay được bốn chàng đàn anh khó tính. Sáng nào cũng vậy, cứ đúng 5 giờ 15, năm chú nhóc lại gặp nhau ở đây, xếp hàng một chạy quanh khu tập thể (dễ cũng phải được gần nghìn mét) rồi lại quay về chỗ cũ, leo trèo, uốn éo, đu xà chán mới giải tán. Được cái nhờ có hàng cây bạch đàn và bức tường bao quanh, khi đã vào đến đây, đi ngoài đường không ai có thể nhìn thấy.

Đúng 30 phút sau - 9 giờ 30 phút, cả nhóm đã có mặt đủ dưới chân chiếc xà kép. Minh "tổ cú" ra giọng trách móc :

- Tin tức hình sự gì mà báo chậm như rùa. Vụ trộm xảy ra từ quá trưa, buổi chiều chủ nhà phát hiện, báo công an đến ngay, thế mà đặc nhiệm đặc nhưng gì tận bây giờ mới được biết... Tớ đã toan vào màn đi ngủ rồi...

Tùng "khếnh" vươn vai, nhẩy đu lên cây xà đơn kéo tay liên mấy cái, rồi nhún người xuống đất, phúi tay giục :

- Thôi, khẩn trương khẩn trương, nhà người ta đang "nước sôi lửa bỏng", vừa mất của vừa mất chỗ nghỉ ngơi...

vào việc nhanh lên, không còn thì giờ dồng dài đầu... Mất đứt đoạn "Tam quốc diễn nghĩa", ti-vi vừa vào tập sau "Quan Công qua năm ải chém sáu tướng" chẳng được xem, tiếc ời là tiếc...

Minh "tổ cú" hòa thêm :

- Cậu tưởng mình cậu "tiếc" hà ? - Rồi trịnh trọng với vai trò nhóm trưởng, Minh hạ giọng - Thôi, tắt cả ngòi quây lại, bắt đầu vào việc...

Sự việc đầu đuôi vụ án được Tùng "khếnh" kể lại tóm tắt như sau :

Quá buổi trưa, chú Đăng phòng 502 tầng 5 nhà E2, vì để quên cuốn sổ công tác nên về nhà để lấy. Cánh cửa sắt chung cho 4 hộ gia đình vẫn khóa nguyên, nhưng chú thấy cả ba cánh cửa nhà, trong đó có nhà chú, đều bị mở tung. Cửa nhà chú Bính bị vật gì chém tung mép khóa. Ngó vào phía trong, thấy các nhà đồ đạc đều bị lục lọi bẽ bộn, ngổn ngang. Nhà chú Đăng bị mất một chiếc tivi 14 inch, một máy cát sét và tất cả tiền cùng các đồ vật quý trong tủ đã bị phá khóa. Các nhà khác thì chưa biết là mất những gì vì chưa chủ hộ nào về cả. Có điều lạ là các cửa sổ, cửa buồng tất cả đều còn nguyên, không hề bị phá mở. Chú Đăng đã báo ngay cho công an phường, đồng thời gọi điện thoại đến cơ quan báo cho các chủ hộ bị trộm về ngay. Chỉ 10 phút sau, tổ công an

hình sự phường đã có mặt, rồi sau đó, chú Bính, ông Lãng - chủ các nhà trên cũng hốt hải về đến nơi. Công an khóa cửa không cho bất cứ người tò mò nào vào xem, ngay đến các chủ nhà cũng được yêu cầu kê ghế ngồi ở một góc nhà mình, tránh đi lại xê dịch mọi thứ. Sau khi xem xét, kết luận đầu tiên của công an hình sự là: kẻ gian đã dỡ song bê tông, bê sắt rồi đột nhập xuống hành lang chung của bốn hộ bằng lỗ trần tầng 5, sau đó phá khóa vào các nhà. Các đồ vật trộm được chúng cũng di chuyển và mang đi bằng lối trần và xuống bằng một lỗ trần nào đó trong khu nhà. Như vậy kẻ gian phải có ít nhất từ 2 tên trở lên. Tất cả tin tức chỉ có thể. Hiện các chú công an không biết đã ra về chưa, và kết quả cuối cùng thế nào chưa được rõ.

Trong bóng tối mờ mờ nhờ ánh đèn trên nóc cửa cầu lạc bộ hắt tới, năm chú nhỏ, chẳng biết có nhìn thấy mô tê gì không, nhưng đều cảm thấy giờ số ghi chép lia lịa, dám chắc có được chữ nào, cũng phải to bằng con gà mái là ít.

Sơn "sợ" gấp sổ, gài bút vào túi rồi ngáng lên :

- Vậy bây giờ tụi mình làm gì ? Khám nghiệm hiện trường, lấy lời khai của người bị trộm, thống kê tài sản bị kẻ gian cuỗm đi, thu thập tin tức, chứng cứ và nhân chứng...

các chú công an đã làm tất cả rồi, đầu đến lượt mình. Mà như Tùng "khểnh" vừa nói, công an đã khóa cửa "thiết quân luật", tụi mình có muốn vào cũng đành bó tay chịu đựng "chào cờ" ở ngoài... Khó làm ăn lắm...

Thấy tất cả im lặng, một lúc, Sơn tiếp :

- Mà giả sử chúng mình có được biết tin trước, đến trước thì rồi cuối cùng cũng phải báo công an, chứ sức mấy nhà người ta đang hoang mang buồn bực vì kẻ trộm, lại hơi dàu dớn tiếp và trả lời mấy đứa lỏi chúng mình! Đây là chưa nói đến giả thuyết bọn trẻ cỡ mình chỉ cần lén phéng đến gần nhòm ngó, quần chân họ là bị đuổi thẳng cổ ngay lập tức... Ôi, phải chi chúng mình được cấp mỗi đứa một thẻ "đặc nhiệm" thật thì tuyệt vời, khỏi phải bàn cãi gì nữa...

Quang "sọt" sọt ruột ngắt lời :

- Thôi, bàn vào chuyện đi, không tán viển vông lạc đề nữa. Bây giờ tất cả định thế nào ?

Sơn cúi kinh vặc lại :

- Viển vông thế nào, toàn những việc cụ thể cả. Bây giờ, tóm lại là... đẹp ! Để cho các chú công an xử lý...

Sáng "lợn" im lặng từ nãy, giờ mới lên tiếng :

- Thế mà cũng đòi là "vô sự", vừa dất, vừa lười, hơi một tí là báo công an, là đẹp... Vậy thì thành lập cái "nhóm đặc nhiệm" này

làm gì ? Cho vui a ! Còn mọi việc cứ để công an làm tất... Cậu là cái đồ... chuyên phá đám !

Tùng "khểnh" cười dần hòa :

- Bình tĩnh, bình tĩnh các cậu, lại nổi khùng rồi. Theo tớ, cả hai đều có lý cả. Vụ này ta đến sau các chú công an, chuyện ấy không phải bàn cãi nữa. Nhưng không có nghĩa là sẽ không làm gì cả. Đã là nhóm đặc nhiệm thì mục đích duy nhất là điều tra truy bắt kẻ gian, chuyện đến trước đến sau, hay công trạng thuộc về ai, không phải là lý do để mình thoái thác nhiệm vụ. Theo tớ, chúng mình vẫn tiến hành điều tra, có thể sẽ phát hiện thêm điều gì bổ ích giúp công an tìm thủ phạm nhanh hơn. Chính vì vậy, ta càng phải tiến hành công việc kỹ càng, tỉ mỉ và chính xác hơn, vì đây chính là một thời cơ nữa nhóm chúng mình khả năng của mình trước các chú công an... Các cậu có đồng ý như thế không? Cho biểu quyết.

Tất cả năm nắm tay cùng giơ lên "đồng ý !" Quang "sọt" tuy đã giơ tay, nhưng như còn mắc mớ điều gì, gãi đầu gãi tai mãi, mới nói :

- Ban này, nghe nói các chú công an không cho vào hiện trường, tớ đã có ý định : nhóm phải nhờ đến bố Minh "tổ cú" can thiệp... các cậu nghĩ thế nào ?

Sáng "lợn" lập tức phản đối :

- Dở hơi ! Can thiệp... là can thiệp thế nào ! Không lẽ các ông công an đồng ý cho một hội choai choai chẳng mang danh nghĩa gì cùng vào hiện trường điều tra. Cậu thật ngây thơ quá. Điều gì không thể thực hiện thì đừng đề ra cho mất thì giờ.

- Vậy chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu ? - Quang luôn đuối lý và bị Sáng "át vĩa", nhỏ nhẹ hạ giọng hỏi.

Minh "tổ cú" vỗ vỗ tay, kiểu như vị thủ trưởng phát biểu kết luận cuối cùng :

- Tất cả mọi vụ án, công tác điều tra đều bắt đầu từ hiện trường và người bị hại. Đó là nguyên tắc. Nghĩa là chúng ta dứt khoát phải đến hiện trường. Nhưng việc định nhờ bố tớ can thiệp không cần thiết nữa, vì giờ này bố tớ và các chú chắc cũng đã về rồi. Tuy đến sau, nhưng mình vẫn cứ đến. Vấn đề khó khăn trước mắt là trong nhóm có cậu nào có mối quan hệ quen biết với mấy nhà bị trộm không ? Bởi nếu không, chúng ta cũng khó lấy lý do gì để mà tiếp cận, hỏi han cả.

Tùng "khểnh" vội vã đáp luôn :

- Đã bảo E2 là khu nhà tớ mà. Nhưng trong ba nhà bị trộm, chỉ mỗi nhà chú Bính là thỉnh thoảng tớ còn lên chơi, vì tớ quen thằng Việt con chú ấy, nó cũng học trường mình lớp buổi chiều...

Minh phấn khởi hẳn lên :

- Thế là yên tâm rồi. Bây giờ, tớ tạm phân công các kíp trình sát như sau...

15

CÁN SỰ HÓA RA TAY

Theo sự phân công của nhóm, Tùng "khềnh" và Quang "sọt" là mũi trình sát đầu tiên xâm nhập hiện trường và tiếp cận "người bị hại". Chuyên án mới được mang tên "TNE2" (trên nhà E2). Sở dĩ cả nhóm nhất trí như vậy mà không ai phản đối gì là vì: Tùng quen "cu" Việt con chú Bính, chỉ có Tùng mới đến được nhà chú Bính chứ không ai thay thế được. Vậy là cậu "khềnh" nghiêm nhiên vớ bờ, cơ hội lập công chắc chắn trong tay. Còn Quang "sọt" lại do chính Sáng "lợn" "tiến cử", bởi thực tình trong bụng Sáng vẫn thâm phục cái thàng nhìn cứ ngớ dềnh đoàng, mà suy luận, phán đoán thông minh ra trò, nhất là cái lần hai đứa điều tra hiện trường vụ trần lột Sơn "mặt già" dạo nọ. Được tin nhiệm, anh chàng cán sự hóa mừng ra mặt, nhóm giải tán rồi vẫn còn gọi Tùng "khềnh" ở lại ít phút, chụm

đầu "hội ý chớp nhoáng", thống nhất thời gian, cách thức xuất phát và tiến hành. Kết quả đầu tiên của mũi trình sát này được thống nhất báo cáo lại với nhóm vào hai ngày sau.

Sau buổi học sáng, Tùng chưa kịp ăn cơm xong đã nghe thấy tiếng Quang "hủ" gọi, nó buông đĩa buông bát xin phép mẹ đi luôn. Vừa gặp nhau ở giữa cầu thang, Quang đã vội vàng nói:

- Nhanh lên, nhanh lên, thời gian còn ít lắm, vì cu Việt buổi chiều còn phải đi học... Cùng lắm chỉ lên nhà nó được đến 1 giờ là cùng. Tớ sợ muộn nên đã kịp ăn cơm đâu. Đi luôn chứ !...

Hai trình sát phóng một mạch lên tầng 5. Cánh cửa sắt vẫn khóa, mà những hai cái khóa một lúc. Quang "sọt" lăm bắm: "Thật đúng" mắt bò mới lo làm chuông". Tùng giờ tay bấm cái nút chuông dưới có hàng số 501. Cánh cửa phòng trong hành lang có tiếng lộc xọc mở khóa rất lâu, rồi một cái đầu thò ra - cu Việt - ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ và cảnh giác. Nhưng sau khi nhận ra anh hàng xóm Tùng "khềnh", người vẫn thường tỏ ra rất dễ tính và hào phóng khi cho nó mượn những cuốn truyện trinh thám tuyệt hay, Việt nhòen cười rồi luynh quynh lỏi chùm chìa khóa ra mở cửa, sau khi đã khóa lại cẩn thận như cũ, nó mới mời hai ông anh

vào nhà. Hình như, việc bấm và mở các loại khóa cửa này Việt đã được "tập huấn" kỹ lưỡng lắm, cứ xem các động tác của nó thì biết. Sau mỗi lần bấm khóa, rút chìa, cu cậu đều ra sức kéo, lắc thử, xem ổ khóa đã thật sự khóa chưa. Quang "sọt" nghĩ bụng : "Phong trào bảo vệ an ninh tốt thế này, mà vẫn còn sơ hở cái lỗ trần tầng thượng". Tiếc thật. Rồi tranh thủ quan sát khắp bốn xung quanh.

Tùng "khềnh" giới thiệu :

- Đây là anh Quang, học cùng lớp anh, cán sự bộ môn hóa... Biết hôm qua nhà em bị kẻ gian đột nhập vào lấy trộm, tội anh tranh thủ đến hỏi thăm, hàng xóm láng giềng với nhau...

Việt vội vã chạy lại tủ sách, lấy ra mấy cuốn rồi quay lại :

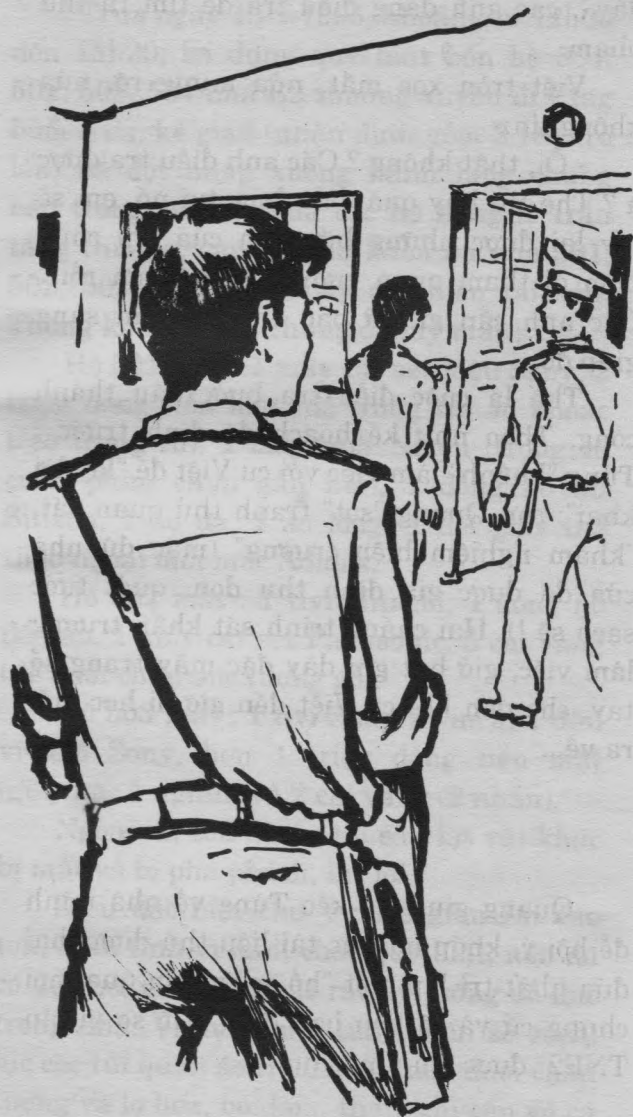
- May quá, tội trộm không hề động đến quyển sách nào, mấy tập em mượn anh vẫn còn nguyên đây...

Tùng "khềnh" bật cười :

- Ô, không phải anh đến để đòi truyện đâu, cứ cất đi mà xem. Tội anh muốn nhờ em giúp đỡ một việc...

Thấy Việt còn đang ngơ ngác chưa hiểu, Quang "sọt" tính chuyện "đánh bài ngựa" với cậu hoàng tử nhà mất trộm :

- Nói chính xác hơn, là tội anh muốn giúp đỡ em và gia đình ba nhà bị trộm ở

đây... các anh đang điều tra để tìm ra thủ phạm...

Việt tròn xoe mắt, nửa mừng rỡ, nửa không tin:

- Ôi, thật không ? Các anh điều tra được à ? Thế thì hay quá, bắt được tui nó, em sẽ lấy lại được những bức ảnh của lớp chụp hôm đi tham quan vườn Thủ Lệ vừa rồi... Các anh cần gì, cứ bảo em, em sẵn sàng giúp đỡ...

Thế là cuộc điều tra bước đầu thành công. Theo như kế hoạch đã định trước : Tùng "khỉnh" làm việc với cu Việt để "lấy lời khai"; còn Quang "sọt" tranh thủ quan sát, "khám nghiệm hiện trường" (mặc dù nhà cửa đã được gia đình thu dọn, quét tước sạch sẽ !). Hai chàng trinh sát khẩn trương làm việc, giờ bút ghi dày đặc mấy trang sổ tay, cho đến khi cu Việt đến giờ đi học mới ra về...

*

Quang giục già kéo Tùng về nhà mình để hội ý, khớp nối các tài liệu thu được, hai đứa nhất trí lập một "hồ sơ" vụ án qua mọi chứng cứ và số liệu ban đầu. "Hồ sơ vụ án TNE2" được ghi như sau :

"Trưa ngày 13-1-1995, khoảng từ 12h00 đến 13h20, lợi dụng quy luật bốn hộ 501, 502, 503, 504 nhà E2 thường xuyên đi vắng buổi trưa, kẻ gian (nhận định gồm 3 tên trở lên) đã đột nhập xuống hành lang chung bên trong cửa sắt của các hộ bằng lỗ trần tầng thượng, sau đó phá khóa ba nhà 501, 502, 503 vào lục lợi lấy đi nhiều tài sản. Thống kê ban đầu, chúng đã lấy mất :

Hộ 501 mất : 1 máy cát sét hiệu Sony, 2 triệu đồng tiền mặt (để trong túi áo khoác treo trong tủ), 1 máy ảnh Nikon (trong có cuộn phim chụp gần hết), 1 đồng hồ nữ Citizen, 1 áo da, 1 áo lông, 1 đôi giày thể thao ngoại mới mác Adidas.

Hộ 502 mất : 1 tivi Hitachi, 1 đồng hồ để bàn, 1 máy cát sét Panasonic, 5 chỉ vàng (để dưới chân bức tượng gỗ).

Hộ 503 mất : 1 tivi Sharp 14 inch, 1 đầu vi-de-o Sony, hơn 1 triệu đồng tiền mặt (giấy bạc 1 nghìn) và 2 chỉ vàng (2 nhẫn).

Ngoài ra, còn nhiều tài sản vặt vặt khác bị mất và bị phá phách, lục lợi.

Điều đặc biệt chú ý : Kẻ gian rất táo tợn, bình tĩnh vì nắm chắc quy luật, nên đã có đủ thời gian lục soát rất kỹ lưỡng đồ đạc trong nhà. Ví dụ : quẹt từng cuốn sổ sách, lục các túi quần áo treo, nhấc xem dưới chân tượng và lọ hoa, bệ đài... thậm chí cần vớ cả mấy viên thuốc bổ bọc sắp để tìm của quý

v.v... chúng tỏ chúng đã theo dõi và nắm được lịch, giờ giấc sinh hoạt của các hộ.

Khi có động, do chú Đăng (chủ hộ 502) về nhà đột xuất, chúng đã vội vã rút lên trần tháo chạy. Công an thu được trên trần nhà : 1 thanh sắt phi 12 đầu dẹt, 1 cuộn dây thừng ni-lông, 1 kim cộng lực, 1 búa; và mấy thứ chúng trộm được bỏ lại có : 1 ti-vi 14 inch Hitachi, 1 đầu vi-đê-ô và mấy bộ quần áo mới gói trong bao nhựa.

Người lập hồ sơ ký tên

2 trình sát ĐN Tùng - Quang"

Xong xuôi đầu đấy, về qua hàng bánh rán bà Phao, Quang rủ Tùng vào "bồi dưỡng" mỗi đứa hai chiếc. Trước khi chia tay, nó còn hẹn :

- Tối nay, tớ với cậu nhất định phải đi thị sát cái trần nhà E2, không tận mắt điều tra thì khó phán đoán lắm. Tớ tin chắc sẽ tìm và phát hiện được nhiều điều quan trọng. Chuẩn bị mỗi thằng 1 đèn pin. Gặp nhau và xuất phát ở điểm hẹn. Nhớ nhé !

Tùng, tuy chưa biết sẽ leo lên tầng trần bằng cách nào, bởi thú thực, từ ngày về ở khu tập thể này, nó chưa hề một lần lên mái nhà. Nay, lại vừa xảy ra vụ trộm, việc mò lên trần nhà quả là liều lĩnh và phiền phức, không khéo lộ ra thì dễ bị hiểu lầm, nghi oan lắm. Nó nghĩ cũng ngại ngại, song thấy

Quang "sốt" quá hồ hởi và quyết tâm, mới lại việc mạo hiểm, phiêu lưu cũng cuốn hút tính hiếu kỳ của nó, nên nghe xong, Tùng "khềnh" gật đầu lia lịa, "ô kê" ngay.

*

Đã chót hẹn với Quang sẽ "khám nghiệm" trần nhà, Tùng đi quan sát một lượt các lối lên của cả ba cầu thang khu nhà, độc có mỗi lỗ trần cầu thang giữa là có vẻ sơ sài nhất, mấy chấn song bằng bê tông rất thưa, khe to, người cỡ nó có thể lách, chui lọt. Thấy ba hộ tầng 5 đều đóng cửa sắt im im, nó quan sát thật nhanh rồi nhẹ nhàng bám vào cửa một nhà gần nhất, leo lên, khi tay đã sờ tới đoạn song bê tông, Tùng khề lay. Thì ra mấy cái song này đã bị phá dỡ từ bao giờ, chỉ để hờ phía trên, có thể nhấc ra xê dịch tùy ý. Tùng mừng rỡ, có lối lên rồi! Nhưng khi đã xuống tới đất, nó mới chợt nghĩ ra : Phải rồi, chính kẻ gian đã lên bằng lối này, rồi đi trên trần tới lỗ xuống các nhà bên kia. Trộm được đồ, chúng kéo lên ở lỗ trần bên kia, và lại tẩu tán và trốn thoát xuống lối này. Mấy thằng lưu manh ranh ma thật. Thế thì nhất định chúng sẽ để lại dấu vết từ đây. Quả là cu "cán sự hóa" thông minh. Vấn đề còn lại bây giờ là phải tìm lý do gì để "hợp lý hóa" việc hai đứa tự

nhìen leo lên trần nhà, đề phòng nhỡ bắt chột gặp ai, còn có cách ứng phó chứ... Sau bữa cơm chiều, Tùng chẳng buồn ngó ngang gì đến ti-vi, mặc dù chương trình "Bông hoa nhỏ" hôm nay có tiết mục "Khoa học vui" thật hấp dẫn và lạ lùng. Nó ra góc học tập, chống khuỷu tay xuống bàn, ngồi bóp trán, thử ra suy nghĩ. Rồi một lúc, như bỗng nhớ điều gì, Tùng đứng phắt dậy chạy ra ban công. Nó mở cái hòm gỗ đựng đồ lẻ chữa xe của bố và linh tinh đủ loại sắt, nhôm vụn, ống nước, bản lề, ốc vít, mò mẫm lục lọi một lúc, Tùng lôi ra mấy đoạn ống chần tử ăng-ten vô tuyến, chấp chấp, nối nối, siết ốc thành hình một giàn ăng-ten nho nhỏ. Nó hớn hờ ngăm nghía cứ y như một thành công vĩ đại lắm, rồi vừa huýt sáo vừa vào nhà mặc quần áo, khác hẳn với trạng thái buồn thiu lúc nãy...

*

Quang "sốt" ra điểm hẹn chậm mất 5 phút, vì nó còn loay hoay tráo đổi mấy cục pin từ cái trò chơi điện tử sang cái đèn pin, phải tháo ra lắp vào đến mấy lần mới chọn được 2 cục sáng nhất. Quang còn cẩn thận ra bếp, tắt hết đèn điện để bấm đèn pin, soi thử rồi mới yên tâm đi.

Ra đến nơi, Quang đã thấy Tùng "khềnh" ngồi vắt vẻo trên cây xà kép, tay cầm cái giàn ăng-ten hổng như dáng người cầm chiếc điều chờ gió hay sắp "phi" máy bay. Thấy Quang, Tùng nhún hai chân nhảy phắt xuống gắt ngay :

- Đặc nhiệm gì mà giờ giấc như cao su! Nếu không phải cầm cái ăng-ten này, khéo tớ đã ngủ gật từ lâu rồi... Thôi, xuất phát luôn ! Theo tớ...

- Xin nhận khuyết điểm - Quang "sốt" biết lỗi, thú nhận ngay - lần sau sẽ không bao giờ đến muộn nữa... Nhưng cậu vác cái "của nợ" ấy đi làm gì đấy ? Vương vúi, lịch kích quá...

- Đoán xem, để làm gì nào... Chậm hiểu thế ! Ban chiều cậu thông minh bao nhiêu thì bây giờ lại dốt bấy nhiêu. Thế nào, nghĩ ra chưa ?

Thấy mặt Quang vẫn đang dần ra suy nghĩ, Tùng "khềnh" cũng đâm sốt ruột, nó định bụng thách đố thẳng "cán sự hóa" này một châu bánh gối nếu không đoán ra, nhưng sợ chân chừ lâu e muộn thời gian "khám nghiệm", việc leo lên trần nhà, để càng khuya càng bất tiện... nên Tùng nói luôn :

- Thôi, để tớ nói cho nhanh, chứ trông cái mặt cậu cứ ngây ra thế kia, chắc chờ đến mai cũng không đoán nổi. Ngốc ời ! Đây

chính là cái "giấy thông hành" cho tớ và cậu leo lên trần nhà đấy. Chúng mình lên sân thượng để mắc chỉnh lại cái ăng-ten ti-vi cho nhà tớ (!), lý do ngọn lảnh chưa, kéo lỗ gấp ai hỏi lại luống cuống trả lời lung tung thì hỏng bét. Rõ chưa. Thua nhé ! Cho nợ "một không"... Còn bây giờ, khẩn trương lên. Chờ vô tuyến "căn" đúng nhạc phim truyện bắt đầu, giờ ấy mọi người ít ra cửa nhất, mình "lên núi"...

Hai trinh sát dừng tập kết ở chiếu nghỉ cầu thang tầng 5, giả vờ loay hoay sửa lắp cái ăng-ten mà lắng tai chờ mãi vẫn chưa nghe thấy vô tuyến có nhạc "phim truyện". Thời gian như đi chậm hẳn lại. Mấy con muỗi thấy hơi người cứ vo ve bên tai hai đứa chỉ trực đốt. Tùng "khểnh" lẩm bẩm : "Làm cái thằng trinh sát đặc nhiệm nghiệp dư khổ thật ! Đi điều tra vụ án bắt kẻ gian mà cứ như đi ăn trộm !". Có tiếng chân người đang lên cầu thang, hai cậu lại cúi đầu vào giả đồ hý hoáy sờ nắn cái ăng ten hỏng. Nhưng tiếng chân dừng lại ở tầng 3. Cũng may mà cầu thang còn có ngọn đèn đỏ quạch, chứ không, ngồi giữa bóng tối, lỡ ai bắt gặp biết ăn nói làm sao...

Tất nhiên, cuối cùng thì tivi cũng đến lúc bắt đầu chương trình "phim truyện", tiếng nhạc hiệu chưa dứt thì hai chàng đặc nhiệm của chúng ta đã chui lọt qua được lỗ

trần bắt đầu cuộc thám hiểm âm thầm và hồi hộp. Khoang trần thấp và tối đen như hũ nút. Theo như người ta nói thì đây là tầng cách nhiệt của khu nhà, ra khỏi tầng này phía mép ngoài rìa nhà, mới leo lên được tận mái. Hai đứa phải ngồi im một lúc để mắt quen với bóng tối, vả lại cũng muốn chấn chỉnh lại lòng can đảm một chút mà không dám nói ra. Tùng nghĩ bụng : "Kỳ lạ thật, ngay trên mái nhà mình ở, chiếu thẳng xuống phòng mình chỉ cách có vài mét, mà sao thấy xa lạ, hoang vắng và bí ẩn đến thế, cứ như một thế giới khác không bằng". Cả hai cảm thấy trống ngực mình đập thình thịch, muốn nén tim chậm lại mà không được. Tầng mái chia đều từng ô, từng gian ứng với các căn hộ bên dưới, muốn vượt phải chui qua một khe lỗ hình thang ngược, giống như cái lỗ châu mai ở các lỗ cốt cừ, mà trần mái cách sàn rất thấp, nên muốn di chuyển phải ngồi xồm mà đi, chứ nếu quen thói ở ngoài, cộc đầu như bọn...

Sau mấy phút trấn tĩnh, Quang "sọt" móc túi áo lấy chiếc đèn pin tiểu, thì thầm : "- Bắt đầu thôi ! Cậu thử nhắm tính xem, từ đây đến cái lỗ trần bên kia - nơi bọn gian đột nhập xuống các nhà, mình phải vượt qua bao nhiêu "gian lỗ" thế này ?"

Tùng bấm đốt ngón tay nhắm một hồi, đáp :

- Mình sẽ đi trên đầu 4 nhà, nhưng phải vượt qua 5 lô như thế này nữa, mới tới...

Quang gật đầu :

- Được, 5 lô thì không đáng bao nhiêu. Tuy nhiên, không phải cứ thẳng đường "căng dây" mà tới đó cho gân, mục đích mình lên đây chủ yếu để điều tra và xem xét dấu vết bọn trộm để lại. Vì vậy, mình sẽ đi theo chính lối mà bọn gian đã đi. Bây giờ, bỏ cái ăng-ten rì của cậu lại đây, bắt đầu tiến, và quan sát ngay từ bước đầu tiên...

Tùng "khểnh" cũng đã lăm lăm chiếc đèn pin trong tay, nghe Quang nói xong, nó thắc mắc :

- Làm sao mình biết được bọn chúng đã đi theo đường nào?

Quang vênh mặt :

- Biết chứ ! Cậu thử đoán xem, bây giờ đến lượt cậu đấy. Ở dưới đất đã đành, chứ ở trên này mà không biết chúng đi đường nào thì xoàng quá. Này nhé, tớ cũng nói luôn cho nhanh : ở đây, vừa soi đèn tớ đã thấy khắp xung quanh mạng nhện chằng đây, chúng tỏ rất ít người lên. Vậy, nếu quả thực bọn lưu manh đã lên bằng lỗ trần này, nhất định lối chúng đi mạng nhện bị đứt. Ta cứ soi đèn xem, lối nào không thấy có mạng nhện thì cứ theo lối ấy mà đi và quan sát. Đúng chưa ! "Một đều" nhé. Nào bắt đầu, tớ

đi trước soi lỗ phải và trước mặt, cậu soi lỗ trái, có gì phải báo ngay...

Tùng "khểnh" và Quang "sọt" nửa ngời, nửa bò, quẹt ánh đèn pin qua các khe lỗ thông giữa các gian trần. Quả nhiên như Quang đã phán đoán, chỉ còn lại một khoang là không thấy có mạng nhện chằng, còn các khoang khác đều bị tơ nhện giăng kín như trong hang động mù yên tĩnh của các phim thần thoại cổ tích. Thế là, như con đường đã được vạch sẵn bằng ám hiệu chỉ dẫn, hai cậu trình sát cứ theo thế mà di chuyển và quan sát lần lượt qua các gian trần. Vượt qua 5 khoang bề tông theo lối không có tơ mạng nhện, là đứng đến chỗ lỗ trần xuống nhà cu Việt. Lỗ trần này, chắc từ hôm xảy vụ mất trộm, người ta đã hàn, chôn hẳn một cái lưới sắt phi 8 che kín, xi măng trát rất kỹ, hai đứa mồm môi mồm lợi cố lay thử cũng không chuyển, có mà dùng xà beng bẩy cũng chưa chắc phá nổi. Quang "sọt" tặc lưỡi :

- Chắc gồm nhì. Giá từ trước các hộ gia đình ở tầng 5 đều cảnh giác mà bịt kiên cố được thế này, chắc bọn gian chỉ còn nước... khóc mà nhìn.

- Chuyện, thế thì đã chẳng xảy ra chuyện gì, và chúng mình cũng hơi đầu phải mò mẫm lên đây mà chơi với muỗi và nhện,

từ này tổ đã bị muỗi châm ba "cú" vào chân và má rồi.

Quang soi đèn pin quanh cái lỗ trần, quan sát. Bỗng nó dừng lại, ngậm chiếc đèn pin vào mồm, cúi xuống mặt sàn như phát hiện ra điều gì, rồi dùng hai ngón tay cẩn thận, nhẹ nhàng nhặt lên một mẫu thuốc lá có đầu lọc mới hút già nửa điếu. Nó rút túi lấy cái hộp nhựa mỏng như cái hộp băng cát sét, mở ra và cất mẫu thuốc lá vào đó. Bên trong hộp, Tùng "khẽnh" nhìn thấy đã có mấy mẫu thuốc nữa cùng 1 cái khay áo và vài sợi dây nhựa ngắn nhỏ như sợi chỉ, nhưng quần queo, màu xanh. Tùng thầm nghĩ : "Thằng cha này tỉ mỉ và kín tiếng thật. Nó đã thụ lượm được bao nhiêu thứ thế kia rồi mà bây giờ cứ im như thóc"...

Chợt dưới hành lang có tiếng mở cửa và tiếng nói chuyện của người lớn, hai cậu vội nép tránh luồng ánh sáng từ phía dưới, ghé đầu liếc nhìn xuống. Nhà 501 - nhà cu Việt con chú Bính "nhà báo", ô lạp chưa, người khách vừa ra lại là bố Minh "tổ cú" chứ không phải ai xa lạ. Hai đứa gật gù, ra thế, các chú công an vẫn đang tiếp tục thu thập tài liệu, chứng cứ truy tìm kẻ gian đây chứ.

Hai trình sát đặc nhiệm lại theo đường cũ lặng lẽ trở về. Xuống tới đường, đi qua khu đổ rác, Tùng lấy đà lẳng mạnh cái ăng-

ten "giấy thông hành" vào giữa đồng rác. Quang "sọt" hỏi :

- Thế nào, lúc ở trên trần không tiện nói chuyện nhiều gây tiếng động; bây giờ mới trao đổi kết quả đây, cậu có phát hiện gì chép và thu được gì không ?

- Sao lại không! - Tùng hơi tự ái, tay cán sự hóa này coi thường mình quá, nó cứ làm như mình đi theo để hộ tống nó không bằng - Chưa biết chừng "chiến lợi phẩm" của tớ còn giá trị và quan trọng hơn của cậu cũng nên...

Quang vội chữa hòa :

- Thì nào tớ đã bảo ai hơn ai đâu, cho nên mới gọi là "trao đổi kết quả" chứ. Thôi, giờ về nhà tớ hội ý rồi kết luận phương hướng sau, còn thống nhất biên bản bao cáo với nhóm nữa cơ mà...

Thế là hai đứa cùng kéo nhau lên nhà của Quang "sọt". Ngồi bên góc học tập, chúng giở sổ đã ghi chép và các vật thu được ra "trình diện" nhau. Biên bản ghi gồm có: "Một chiếc khay áo to - cỡ áo khoác, màu đen; một dây da dày, cứng, rộng 0,7 cm, dài 80 cm màu đen; 6 mẫu thuốc lá đầu lọc; 3 sợi dây ni-lông ngắn không bằng nhau dài 3-5 cm. Ngoài ra, các vết giày có trên hiện trường, qua quan sát, đều cùng loại, tuy không giống nhau (do nhận thấy các dấu giày chân phải không lặp lại các đặc điểm

giống nhau) - chúng tỏ cả bọn đều đi một loại giày. Bước đầu nhận định : đó là loại giày ba-ta vải, rất giống đế giày của vụ TTL-500.

Phương hướng tiếp theo : - Xác định chiếc dây da của loại túi hay vật gì, của kẻ gian mang đi hay đồ trộm được của các hộ ? - Điều tra chiếc khuy của loại áo gì ? Vì sao đứt ? - Tìm và xác định các mẫu dấu lợc thuốc lá thuộc loại thuốc gì ? Của một người hút hay mấy người hút ? - Các sợi dây ni-lông nhỏ mới rơi, có liên quan gì tới vụ án ?".

Thống nhất xong biên bản, tập trung tất cả hiện vật vào một bao ni-lông có nhãn giấy đề "Tang vật vụ án TNE2", cũng vừa lúc tivi bước sang phát bản tin cuối ngày, hai đứa mới chịu chia tay. Hẹn tập trung cả nhóm vào tối hôm sau nữa.

16

SỰ VIỆC BẤT NGỜ Ở LỚP 7Z7

Buổi học sáng hôm sau, khi toàn trường tập trung xếp hàng ngoài sân, cô Hòa, cô

giáo trực ban tuần này về trật tự vệ sinh của trường, lên trước mi-crô thông báo :

- "Hôm nay là ngày thứ hai lớp 7Z7 lại xảy ra một sự việc đáng tiếc do hành vi vô ý thức của một học sinh nào đó gây ra. Ban giám hiệu nhà trường đang điều tra truy tìm thủ phạm. Vậy cô thông báo trước toàn trường, nếu học sinh nào đã trót đùa nghịch gây ra, tự giác lên nhận lỗi, sẽ được xem xét giảm mức kỷ luật. Tôi cho các em hai phút để suy nghĩ"...

Toàn sân trường nổi lên tiếng rì rào bàn tán nhỏ nhỏ, không biết lớp 7Z7 đã xảy ra chuyện gì. Hàng trăm cái đầu đều quay về phía lớp 7Z7 xếp hàng, chờ đợi. Như hiểu ra thắc mắc của các em, cô giáo Hòa nói tiếp :

- Một em nào đó đã mang mầm tôm đến lớp 7Z7 bôi ra bảng và bàn giáo viên, làm... không khí lớp học rất khó chịu, ảnh hưởng đến tiết học đầu của lớp : tiết Lý sáng qua và tiết Địa sáng nay. Hiện giờ, tổ trực nhật của lớp đang phải quét và lau rửa lớp. Việc làm này gây ảnh hưởng đến học tập của lớp nói riêng và phong trào thi đua của toàn trường nói chung. Nếu các em không tự giác nhận lỗi, để đến khi điều tra phát hiện ra, lúc ấy buộc nhà trường phải thi hành kỷ luật...

Đã quá 5 phút trôi qua, sân trường im phăng phắc, nhưng vẫn không thấy một ai

đi lên từ hàng lớp 7Z7. Khổ thế, lớp 7Z7 lại có đến 4 phần 5 là con gái, con trai chỉ có đầu 6-7 đứa. Trông sang, thấy đứa nào đứa ấy mặt mày tái mét, vừa buồn bực vừa phần nộ trước sự thể không hay xảy ra ở lớp mình. Cuối cùng, cô đành cho tất cả về lớp để bảo đảm buổi học. Không khí toàn trường trầm hẳn xuống, mất đi vẻ tự nhiên sôi nổi mọi ngày.

Giờ ra chơi, chẳng ai bảo ai, năm chàng nhóm S²MQT tìm đến nhau ngoài sân trường đăm chiêu, lo lắng. Sơn "sợ" vẻ buồn rầu :

- Chán thật, đang vụ này chưa đầu vào đâu, lại đã đến vụ kia. Mà đã gọi "đặc nhiệm" thì không thể coi trọng vụ này, nhẹ vụ kia được. Chúng ta không được phép bỏ qua vụ nào cả. Chỉ tiếc quân số của nhóm có mỗi năm móng, lo một vụ cũng không đủ người, giờ lại thêm vụ nữa, không lẽ lại xé tách ra mà điều tra thì mỗi vụ mấy người... Rồi chưa biết chừng, nay mai lại xảy vài sự việc nữa, chia mỗi thằng một vụ cho tiện...

- Chỉ độc mồm độc miệng nói đại, cậu mong thế lắm hả... - Minh "tổ cú" bực mình gắt.

- Mong gì, đấy là nói giả thuyết thế chứ. Đấy cậu xem, có ai mong đâu mà nó mang mầm tôm vậy khắp lớp 7Z7 thôi um lên đấy thôi...

Sáng "lợn" tiện tay bẻ một cành lá nhãn xòa ngang mặt, ra sức vò nát rồi ném mạnh xuống đất, tức tối :

- Mẹ kiếp, cái thằng khốn nạn nào mà lại chơi trò bắn thiêu thế không biết. Kỳ này mà tôm được, bố mày mua một nghìn mắch tôm nhét cả vào mồm cho biết mặt, chữa cái thói gây rối trật tự, làm ô nhiễm môi trường...

Sơn "sợ", vốn là đội viên "Sao đỏ" của trường, cất lời Sáng :

- Tìm ra thủ phạm, cậu muốn làm gì nó thì làm, nhưng ngay bây giờ, giữa sân trường, cậu đã vi phạm liên hai điều nội quy của trường. Nhân danh "Sao đỏ", tớ nhắc nhở : Một là, vắng bầy trong lời nói; hai là, bẻ gãy lá cây. Hãy cúi xuống nhặt ngay cành lá bỏ vào thùng rác kia, kéo cánh "Sao đỏ" khác đến lập biên bản bây giờ...

Sáng "lợn" sực nhớ ra, giật mình cúi xuống nhặt nhanh mấy vụn lá chạy ra thùng rác. Chờ Sáng trở về, Minh "tổ cú" giục tất cả ngồi xuống, quây lại thành một vòng, giọng quyết đoán :

- Hủy bỏ buổi gặp mặt tối nay ở điểm hẹn. Thống nhất với ý kiến của Sơn, không thể khoan tay đứng nhìn cái vụ "mầm tôm" này được. Tớ phân công : Tùng và Quang đang tiến hành vụ TNE2, nay tiếp tục nghiên cứu, truy xét và đề ra phương

hướng tìm bắt bọn trộm, được phép hoạt động và quyết định độc lập, có gì khó khăn cần giúp đỡ thì báo cho tớ biết. Sơn và Sáng phụ trách điều tra vụ "mắm tôm" hôm nay, tạm đặt tên là vụ án "MTZ7", mọi nghi vấn, kết quả báo cáo hàng ngày về tớ, nếu cần thì bàn bạc quyết định. Có tin tức gì từ bên bố tớ, tớ cũng sẽ cho biết ngay. Tất cả phải hết sức tranh thủ thời gian, khẩn trương, đây cũng là dịp nữa để ta tranh thủ củng cố và gây uy tín của "nhóm đặc nhiệm nhà C21" với trường. Nhất trí không ?

- Nhất trí ! Nhất trí ! - Tất cả đều đồng thanh nói nhỏ. Mới biết ông nhóm trưởng con nhà đặc nhiệm nói tâm lý thật, nó biết thừa tâm trạng của Tùng "khểnh" và Quang "sọt" cũng như Sơn "sọ" và Sáng "lợn" đang rất muốn lập công, cho nên mới tùy cơ phân công như thế. Bốn chàng nhận nhiệm vụ hi hă ra mặt. Tùng "khểnh" gơ tay theo thói quen xin nói thêm :

- Tớ có ý kiến, muốn đề xuất bổ sung với cả nhóm. Một là tên nhóm, nên bỏ chữ "nhà" - chỉ gọi "đặc nhiệm C21", nghe vừa bí mật hơn, vừa đỡ dài. Hai là, nên tổ chức đặt một hòm thư lưu của nhóm để tiện thông tin liên lạc, vì điện thoại chỉ mỗi nhà cậu Minh có, mà nhiều khi cần biết tin tức của nhóm lại chưa đến buổi gặp mặt thì rất khó khăn, nhất là trong lúc này, cùng lúc nhóm tham

gia phá hai vụ án, việc báo tin chờ nhau rất cần thiết... các cậu thấy thế nào ?

Nghe lý kỳ và hấp dẫn quá, tất cả đồng ý ngay. Mọi đề xuất của cu "khểnh" bao giờ cũng mới lạ và thuyết phục được bốn anh chàng lớn con hơn mình mới lạ chứ. Chỉ còn vấn đề nên đặt "hòm thư lưu" ở đâu và phương thức đặt thư thế nào là bốn đứa còn đang muốn hỏi. Thấy tất cả đều đồng ý, Tùng tiếp ngay :

- Tớ đã khảo sát và tính toán, nên có hai điểm : Một ở trong trường, vì sáng nào chúng mình cũng đi học : Một phải ở ngoài, vì ngoài giờ học hay ngày lễ, chủ nhật, ta lại không thể đến và vào trường. Tớ đã nghĩ rồi, bây giờ các cậu trật tự và bí mật theo tớ dẫn đi xem "Hòm thư" thứ nhất. Tất cả phải tận mắt nhìn thấy mới biết được. Nào, đứng lên...

Bốn đứa lặng lẽ đứng dậy, lần lượt đi theo cậu em út. Vòng qua bên mé phải sân trường, gần vườn cây bạch đàn xanh rợp bóng, dưới gốc một cây nhãn xòe tán rộng được xây bao một bờ gạch cao vừa để giữ đất khỏi theo nước mưa chảy ra sân trường, vừa để làm bậc ngồi cho học sinh trong giờ ra chơi. Tùng dừng lại, kín đáo nhìn quanh rồi ngồi xuống bờ gạch, tay chống vào một nhánh rễ cây mọc trời lên, nói :

- Từ cái rễ cây này đâm ra, đếm đến viên gạch thứ 7, luồn tay phía dưới, trong có một hốc rỗng, để thu ở đây bảo đảm trời mưa cũng không ướt. Mỗi người thử sờ tận tay một lần cho biết đi. Nếu tán thành thì "ô kê" luôn.

Lại bốn cậu, lần lượt đến ngồi trên bờ gạch xây, mắt giả vờ nhìn lên trời ngó nghiêng tán lá, tay luồn ra sau lưng sờ vào cái hòm rỗng dưới viên gạch thứ 7. Tuyệt vời ! Không biết Tùng "khềnh" mò mẫm từ bao giờ mà tìm được một "hòm thư" lý tưởng đến thế ! Vậy là lại "ô kê" lần nữa, tất cả hào hứng trở lại sân trường, vừa đứng lúc trống điểm ba tiếng báo hết giờ ra chơi.

17

NĂNG KHIẾU "KHOA HỌC HÌNH SỰ" CỦA CU "SỢT"

Tối hôm ấy, thật may, việc tập trung nhóm ở điểm hẹn đã hủy bỏ, nên Quang "sốt" có thời gian cả buổi tối ở nhà. Sau khi đã làm hết bài tập, chuẩn bị sách vở cho ngày hôm sau xong xuôi, nó lôi túi "tang

vật" thu được ở cuộc khám nghiệm hiện trường trên nhà hòm trước ra ngâm cứu. Kéo sát cái chao đèn bàn xuống thấp, Quang giở sổ, bút và bắt đầu xem xét các mẫu thuốc lá có đầu lọc. Nó cẩn thận cầm cái díp cặp từng cái ra để trên một tờ giấy trắng. Lật đi, xoay lại từng mẫu thuốc, lấy kính lúp soi, rồi dùng cả thước cen-ti-mét để đo, cuối cùng Quang vớ vội cuốn sổ, cầm bút hý hoáy viết ngay kết quả suy đoán đầu tiên, như thể sợ chậm một tí sẽ quên mất những phát hiện đáng giá của mình. Trang đầu cuốn sổ, Quang "sốt" viết :

"Tất cả các mẫu thuốc lá đều mang mác Vinataba, đều còn lại phần thuốc chưa hút dài xấp xỉ 2 cm. Đầu lọc nào cũng có vết răng cắn bẹp tương đối giống nhau. Đây là loại thuốc lá cháy đượm và không hay bị tắt giữa chừng, nên dựa vào những dấu vết đặc điểm trên, có thể rút ra nhận định :

- Tất cả những điều thuốc trên đều do một kẻ hút, hẳn có thói quen cắn điều thuốc trên răng và dụi tắt thuốc khi điều chỉ mới hút hết 2/3. (Bởi nếu không dụi, dù điều thuốc được vút bỏ đi vẫn có khả năng cháy đến hết). Vậy trong bọn có 1 tên nghiện thuốc nặng được giao việc trực trên trần nhà để kéo đồ đồng bọn trộm được đưa lên. Trong tình huống đi ăn trộm, rất sợ bị phát hiện mà vẫn hút đến 7 điều thuốc (chưa kể

những mẫu chưa nhật được nếu bị vứt ném ra xa) chứng tỏ hẳn thuộc loại tảo tợn, gan lì và nghiện rất nặng.

Viết xong trang đầu cuốn sổ tay đặc nhiệm vừa mới mua, Quang thừa thắng xem xét tiếp đến đoạn sợi dây ni-lông, cái khuy áo, rồi chiếc dây da. Cái gì, nó cũng dùng kính lúp soi tỉ mỉ như nhà khoa học đang nghiên cứu công trình thí nghiệm gì đó, rất say sưa, miệt mài. Thỉnh thoảng, Quang "sọt" lại ngừng tay ngồi bóp trán ngẫm nghĩ thật "chín" rồi mới cầm bút viết. Cứ thế, chuyên gia "khoa học hình sự" nghiệp dư của chúng ta ngồi bên bàn đến tận nửa đêm mới hoàn tất những kết luận tối ưu về số tang vật thu được. Nó pha một cốc Mi-lô tự thưởng cho mình rồi mới lên giường mặc màn đi ngủ. Cũng may, bố mẹ Quang đều đi công tác vắng, chứ nếu ông bà còn ở nhà, sức mảy mà cậu được thức khuya như thế. Xem lại những dòng đã ghi một lần nữa, Quang "sọt" mới yên tâm tắt đèn đi ngủ.

Những trang tiếp theo của cuốn sổ đặc nhiệm, Quang "sọt" ghi :

- "3 sợi dây ni-lông màu xanh, dài 4-7 cm, không bị phủ bụi cho thấy mới bị rơi. Dựa vào độ sóng lượn (quần queo) có thể kết luận : đây là sợi bị đứt từ một dây thừng ni-lông do dây đã cũ và bị buộc, siết mạnh vào

đồ vật có cạnh vuông, sắc (trong vụ án này, có thể là ti-vi). Tiếp tục xác định để kết luận: Hỏi lại bên công an : sợi dây tang vật thu được màu gì ? Chiếc ti-vi bị mất vỏ gỗ hay nhựa, cạnh vuông hay tròn ?

- Chiếc khuy áo bốn lỗ, đường kính 2 cm, màu đen. Phán đoán : khuy to là của loại áo khoác; khuy màu đen thường đính ở áo vải xam màu. Khuy đứt rơi do áo mặc đã lâu, cũ hoặc người mặc áo phải ôm khiêng đồ vật cọ sát vào làm đứt. Tiếp tục xem xét các hàng quần áo ngoài chợ để xác định khuy của loại áo gì.

- Chiếc dây da cứng, dày, bản rộng 0,7 cm, có một khóa đồng để điều chỉnh dài - ngắn. Dài 80 cm, hai đầu đều có vết cứa cắt chéo. Một mặt da bóng, mặt sau thô. Mặt thô chưa bị lì "lông" da chứng tỏ còn mới, ít bị đeo dùng. Đoạn gấp cong có vết nhẵn bóng như đang móc treo trên đỉnh. Tiếp cận người bị hại để xác định dây của đồ vật gì, từ đó có căn cứ truy tìm tang vật bọn gian tẩu tán.

Phân công nhiệm : Tùng "khềnh" xác định tiếp màu dây thừng ni-lông CA đã thu được và gặp gỡ các chủ hộ bị trộm xác định gốc tích chiếc dây da - Quang quan sát thị trường để tìm ra loại áo thường mang chiếc khuy rơi.

Cứ xem như cách trình bày trong sổ, những quan sát tỉ mỉ, suy luận xác đáng qua các tang vật thu được và cả các kết luận tạm thời cùng phương hướng tiếp tục xác định mà Quang đã ghi trên, phải thừa nhận: cu "sọt" nhà ta có năng khiếu "khoa học hình sự" đấy chứ ! Chỉ với mấy dụng cụ có thể nói đơn sơ và "lang băm" nhất như díp nhổ râu, kính lúp chơi tem, ngọn đèn bàn... mà cu cậu tìm ra từ mấy thứ tang vật vật vãnh kia nhiều điều cũng quan trọng ra phết. Với cái đầu óc suy đoán của cậu cán sự hóa đặc nhiệm tí hon này, giá nó có trong tay cả kính hiển vi và các vật dụng phân chất hóa học như Quang vẫn mơ ước, chắc cu "sọt" cũng làm được khối việc có ích.

18

NỖ OAN CỦA "MẶT GIÀ"

Từ ngày có "hòm thư lưu" ở góc nhân sân trường và sự thỏa thuận với nhau cách thức liên lạc mới, lạ chưa, giờ ra chơi, các thành viên S²MQT mọi khi còn tìm nhau, nay "mất hút" mỗi đứa một nơi. Hình như

thời gian này, chúng muốn phát huy hết "công suất" của cái hòm thư, nên anh nào anh ấy cứ lảng lảng tránh né. Mà nghĩ cũng phải thôi, vừa bỏ thư liên lạc gửi cho nhau, mà lại còn gặp nhau nữa thì thật vô duyên, thư với từ còn ý nghĩa gì nữa !

Vừa hết giờ ra chơi, Quang "sọt" bỏ và nhận thư ở góc nhãn xong, yên tâm vào lớp sẽ xem thư của mình. (Cũng cần phải nói thêm để các bạn hiểu, chúng đã thỏa thuận với nhau : Thư gửi cho ai, góc trái ngoài phải ghi ký hiệu trong khoanh tròn. Ví dụ : Cho Sơn, ghi S1; cho Sáng, ghi S2; cho Minh, ghi M v.v... còn nếu cho cả nhóm thì đề S²MQT). Lá thư Quang vừa "gửi" cho Tùng giao cho "cu út" việc xác định nốt mấy tang vật, như kế hoạch ghi trong sổ đặc nhiệm mà ta đã biết. Còn lá thư Tùng gửi cho Quang, không biết viết gì đây mà tự nhiên nó thấy nóng ruột quá, linh cảm báo hình như có chuyện chẳng lành.

Vào đến lớp, tranh thủ lúc cô giáo đang ghi đầu bài trên bảng, Quang "sọt" khe mở tờ thư của Tùng ra xem. Mấy dòng chữ viết rất vội, hình như nó viết trong giờ học, nội dung như sau :

"Sơn "mặt già" bị cô hiệu trưởng gọi lên, bắt về làm bản kiểm điểm. Không biết ai báo, chỉ, nó bị nhà trường nghi đã làm vụ mắu tôm ở lớp 7Z7. Đúng hay oan chưa rõ.

Cần phải xác định. Chiều nay cơm xong cùng tớ đến "mặt già" hỏi thực hư - 18h30 - Ký tên T."

Xem xong bức thư, Quang "sọt" cứ ngồi thờ ra suy nghĩ, quên cả việc lấy sách vở trong cặp ra học, cô giáo phải nhắc : "Em Quang chắc đang để đầu óc trên mây hay mãi nghĩ một thí nghiệm hóa học nào đấy hay sao, mà quên cả mang sách vở ra học môn Văn thế kia !". Quang giật mình, ngượng đỏ cả mặt, mím cười... trừ, rồi lập cập lấy sách vở ra bàn như một cái máy. Trong khi đầu óc nó vẫn nghĩ : Không thể như thế được. Không lẽ thằng chủ quán karaôkê bậu bệu tối mịt tối mũi như thế, mà còn dư thời giờ đi vẩy mắu tôm vào lớp người ta hay sao ? Mà từ xưa nó có bao giờ nghịch tinh nghịch quái thế đâu. Không có lẽ... Không ! Nhất định không phải nó, mà dựa vào căn cứ nào mà cô giáo lại nghi cho Sơn nhỉ ? Nó bị nghi oan rồi. Tội nghiệp, cái thằng cũng tốt bụng và dễ thương đấy chứ, chỉ mỗi điều hơi lười học... Nhưng dù sao thì nhất định chiều nay phải đến với nó xem sự thật thế nào. Nhất định...

*

Nhưng rồi chiều đến, cơm nước xong, nghe "đốp ! đốp !" tiếng vỗ tay - ám hiệu của

Tùng "khểnh", Quang lại chợt nghĩ đến sự phân công rành rẽ của Minh "tổ cú" hôm trước : Sơn "sọ" và Sáng "lợn" phụ trách điều tra vụ "MTZ7" cơ mà, bây giờ mình và Tùng "dính" vào, lại hóa ra "giẫm lên chân nhau", rồi chúng nó lại bảo mình tham lam và vi phạm kỷ luật của nhóm. Cho nên vừa gặp Tùng dưới cửa cầu thang, Quang "sọt" đã nói ngay :

- Có lẽ thôi, không đến Sơn "mặt già" nữa. Tớ e rồi phiền phức lắm...

Tùng cau mày ngạc nhiên :

- Sao ? Sao lại không đến nữa ? Cậu bảo phiền phức cái gì ?

- Đã nhất trí vụ "MTZ7" giao cho tổ của Sơn và Sáng điều tra, giờ mình lại can thiệp vào... sợ tụi nó lại bảo tranh phần, tranh công...

Tùng "khểnh" cau tiết gắt :

- Tranh, tranh cái gì... Ai đã làm gì mà tranh. Trước hết, thấy bạn bị hoạn nạn, mình đến hỏi thăm. Thế thôi ! Sau nữa, nếu ta phát hiện thêm điều gì giúp bọn nó truy tìm "phá án" nhanh thì càng tốt chứ sao. Đã là đặc nhiệm phải hướng mục đích đầu tiên và trên hết là tìm bắt thủ phạm, cứu nạn nhân, còn việc cứ suy bì công cán, giữ ý giữ tứ mà để kẻ gian sống mất, người ngay bị nghi oan mới đáng trách... nghe chưa ! Tự nhiên sao cậu lại suy nghĩ lắm cảm thế...

Thôi, chuẩn bị đi, giờ này chắc Sơn "mặt già" đang buồn rĩ ra như cái bánh đa gặp nước rồi...

Nghe lý lẽ cu Tùng thật đúng và lại nói bằng một giọng kiên quyết pha chút trách mắng, Quang "sọt" chịu thua, nó lao lên nhà xỏ vội cái áo khoác và đôi giày, rồi xuống cùng Tùng đi luôn.

*

Phòng hát karaôkê nhà Sơn "mặt già" mới trang bị thêm giàn máy compaq, nên khách đến hát có thể tự ý chọn bài và điều khiển lấy theo sở thích. Vì vậy, Sơn cũng có thời giờ rảnh rang hơn đôi chút, không phải chúi đầu vào máy suốt buổi như trước. Tối nay, có khách đến hát từ sớm nên Sơn bắc ghế ra cửa ngồi. Nhìn chàng "mặt già" ngồi chống cằm bên một đống giày dép, mặt mày buồn thiu thật tội nghiệp.

Vừa thấy Tùng và Quang xuất hiện, Sơn "mặt già" đã chạy vào trong, chỉ loáng sau đã mang ra lon nước Pepsi và hai cái cốc, bật nắp rót liền. Nét mặt Sơn tươi tắn hẳn lên, khác hẳn mấy phút trước đây. Bạn bè, kể cũng lạ, hàng ngày vẫn gặp nhau, cùng ngồi chung một lớp, mà được tiếp đón ở nhà mình, Sơn mừng rỡ và vui vẻ trông

thấy, luôn miệng hỏi han cứ như thể lâu lắm mới gặp không bằng.

Tùng và Quang càng cảm động bao nhiêu trước sự ân cần và chu đáo của Sơn, càng ái ngại bấy nhiêu vì sự việc của nó với vụ án "mắm tôm" ở trường. Vòng vo tam quốc mãi sợ mất thời gian, cuối cùng, Tùng đi thẳng vào vấn đề :

- Chúng tớ đến chơi, nhân tiện hỏi thăm cậu về việc cô hiệu trưởng gặp cậu sáng nay ở phòng giám hiệu...

- Ở lớp mình... đứa nào biết chưa ?

- Chưa đứa nào biết, ngoài mình tớ và Quang đây, vì chính cô Oanh hiệu trưởng nhờ tớ gọi cậu lên văn phòng cơ mà...

- Thế cậu đã biết chuyện gì chưa ?

- Nói cậu đừng giận, tớ đoán chuyện chẳng lành, nên đã nán lại ngoài cửa phòng... Nghe hết rồi...

Sơn "mặt già" buồn rầu, cúi xuống vừa đẩy hai cốc nước về phía hai người, vừa nói :

- Mặc cho tớ nói thế nào, kể lể hết biết bao công việc lật vật bận rộn ở nhà, lại thú nhận vẫn thường xuyên đi học muộn phải chui rào vào trường... làm gì có thời gian để nghịch ngợm, chơi bời nữa, nhưng cô vẫn không tin, bảo : "Không có lửa làm sao có khói, chẳng lẽ người ta vu oan cho em. Mà cô cũng báo cho em biết, người đặt vấn đề nghi ngờ em là người cô có thể hoàn toàn tin

cậy. Dĩ nhiên, nhà trường chưa có chứng cứ gì để kết luận. Chính vì vậy cô cho mời em lên đây, mọi việc bây giờ do em tự giác trình bày và quyết định. Dẫu sao, cô cũng yêu cầu em về làm một bản kiểm điểm trình bày hết những suy nghĩ và việc làm của mình trong mấy ngày qua, có gì sai, gì đúng. Cô chờ đợi và hy vọng sự thành thật ở em...".

Quang dăm chiêu suy nghĩ :

- Ai nhỉ ? Ai nghi ngờ cho cậu, mà lại là người cô Oanh tin cậy...?

Tùng cắt lời Quang:

- Thôi, chuyện đó ta chưa cần biết vội. Cô hiệu trưởng cũng không thể nói dối. Giờ, chúng mình là bạn bè, chắc chẳng giấu nhau điều gì, bọn tớ muốn hỏi thật: Cậu có làm việc đó không?

Sơn "mặt già" trợn tròn mắt nhìn thẳng vào mặt hết đứa này sang đứa kia, giọng xúc động nói không nên lời:

- Trời ơi, các cậu mà cũng hỏi tớ... thế sao! Đời nào thằng Sơn này lại nghịch cái trò bắn thiu đó!...

Nói xong, mặt Sơn rũ xuống, trông thảm hại lắm. Tùng và Quang phải hết lời xin lỗi và phân trần rằng "chúng tớ chỉ muốn xác định rõ sự thật để cùng giúp cậu và nhà trường tìm ra thủ phạm vấy mắm tôm, minh chứng cho sự oan ức của cậu", Sơn mới vui lên một chút.

Trước khi hai bạn ra về, Tùng còn nói thêm :

- Vậy, không đâu lại có người muốn hại cậu ? Cậu cứ nghĩ kỹ lại đi, thời gian qua có thù hằn với ai không ? Có xảy ra sự việc gì liên quan đến vụ "mắm tôm" không ? Nhớ cho hết, cho kỹ. Trí nhớ của cậu "siêu" lắm cơ mà. Nhiều khi "tình ngay lý gian", người ta cũng có thể nghĩ cho mình đấy. Có gì, báo cho chúng tớ ngay nhé.

Rồi Tùng và Quang cáo từ ra về, không quên siết chặt tay Sơn : "Cảm ơn cậu đã cho bọn tớ uống nước. Nhất định chúng tớ sẽ cố gắng tìm ra vụ này !".

19

CẢ HAI VỤ ÁN ĐỀU...

GẶP MAY

Lại nói chuyện Sơn "sợ" và Sáng "lợn", từ hôm được giao dứt vụ án "MTZ7" phần khởi lắm, bưng bưng khí thế hăng hái vào trận. Chẳng là qua phá vụ trước - vụ "TTL-500" - hai cậu chàng chưa lập nên công trạng gì đáng mặt trinh sát đặc nhiệm cả,

nay được phụ trách riêng rẽ hẳn vụ này, chúng hồ hởi hứa hẹn lập công bù cho lần trước. Hết trực tiếp gặp nhau trao đổi, bàn bạc lại thư đi thư lại S1, S2 không biết đến bao nhiêu mẩu giấy, mà hai đứa vẫn chưa ngã ngũ một phương cách điều tra gì khả dĩ. Các vụ khác thì sàng lọc, khoanh vùng đối tượng nghi ngờ theo đúng nghiệp vụ của công an còn dễ, đằng này, ngót hai nghìn học sinh, biết "sàng lọc" thế nào ?

Đang lúc vụ án "MTZ7" có vẻ như tắc tị trong con đường hầm không một tia sáng, nhân một buổi tập võ sáng sớm của cả nhóm ở sân C21 nhà Sơn, chờ cho Minh, Quang, Tùng về hết, Sáng và Sơn ngồi lại thảo luận. Sáng đề xuất :

- Chẳng qua chúng mình lười vận động cái óc, chẳng chịu suy nghĩ đấy thôi. Đêm qua, tớ thức quá nửa đêm, nằm căng đầu ra tính toán, cứ rạch ròi từng bước, thấy vấn đề hiện dần ra rồi...

- Sao, cậu tìm ra hướng điều tra rồi à ? Như thế nào, nói đi - Sơn "sợ" mừng ra mặt, sẵn đón.

Sáng "lợn" thông thả và mạch lạc trình bày ngay :

- Này nhé, vụ án xảy ra đều vào hai tiết học đầu buổi sáng, lại chỉ lập ở một lớp. Vậy đặt giả thuyết kẻ bôi, vấy mắm tôm đã thực

hiện vào lúc nào ? Ta thấy : buổi trưa và tối là hai khả năng bị loại ra, vì nếu hấn vậy buổi trưa thì các lớp học chiều đã biết, buổi tối, thì đã có các lớp học ngoại ngữ tới mãi hơn 10 giờ. Như vậy, chỉ còn buổi sáng. Tên phá rối đã thực hiện hành vi vô ý thức ấy vào lúc sáng sớm, khi chưa có một ai tới trường. Nhưng nếu trời đã sáng rõ thì sợ dễ bị lộ vì có người trông thấy. Nên hấn đã đi vào lúc trời còn tối, khi chúng mình vẫn dạy tập võ và tập thể dục buổi sáng ấy...

Sơn "sợ" gật đầu liên tục :

- Phải lắm, phải lắm. Nó đã làm viê ấy vào sáng sớm. Nhưng chúng ta phải làm gì bây giờ ?...

Sáng tiếp luôn :

- Không còn cách nào khác là phải "trường kỳ mai phục" thôi. Nghĩa là từ mai, mình sẽ chuyển sang tập ở gần cổng trường để nhân tiện theo dõi luôn. Nếu thấy cần thiết, cậu thông báo cho Minh, Quang, Tùng, mình nghỉ tập mấy ngày vì lý do nào đấy.

Cả hai đưa nhất trí theo phương án tù mù không lay gì làm hy vọng ấy, Sơn viết liền ba lá thư nội dung giống nhau ghi ở các góc bên ngoài chữ M, Q, T trong khoanh tròn báo tin "tạm nghỉ tập võ đến hết tuần

vì lý do đặc biệt", bỏ ngay vào hòm thư lưu buổi học sáng hôm ấy...

*

Cuối buổi học sáng cùng ngày, Tùng và Quang ra tới cổng trường đã thấy Sơn "mặt già" cặp cặp đứng đợi từ bao giờ. Thấy hai đứa, Sơn vừa rảo bước sóng hàng vừa nói nhỏ và nhanh : "Chiều nay, một rưỡi, các cậu qua nhà, tớ có việc cần báo", rồi đi vượt lên phía trước, lẩn vào đám đông mất hút.

Cơm trưa xong, Tùng và Quang tức tốc đến ngay. Tới cổng, đã thấy Sơn kê ba ghế nhựa ngồi chờ sẵn. Tuy ban ngày không có khách hát, nhưng Sơn nói "vì từ đêm qua chưa dọn dẹp quét tước gì", nên ngồi ngoài cho tiện.

Ba đứa vừa ngồi xuống, bỗng mắt Quang "sợ" như sáng lên, chăm chăm nhìn vào phía bậc cửa. Rồi Quang toan đứng bật dậy, nhưng nghĩ thế nào, lại thôi. Từ lúc ấy, nó cứ nhấp nhồm, ngồi không yên, mắt chốc chốc lại nhìn ra như sợ ai lấy mất cái gì.

Sơn "mặt già" vào đề ngay mà không hề để ý tới thái độ của Quang. Sơn kể :

- Hôm qua, lúc các cậu về rồi, tớ mới chợt nhớ ra một chuyện. Tề nhị lắm, nhưng tớ nghĩ có liên quan tới việc tớ bị nghi oan

trong vụ mắm tôm. Tớ cứ mạnh dạn kể để các cậu nghiên cứu, đừng nghĩ tớ thế nào cả, vì sự thật như thế...

- Cậu nhớ ra chuyện gì, kể luôn đi -
Tùng "khềnh" giục.

Sơn "mặt già" ngắc ngứ mãi như muốn cân nhắc nên bắt đầu thế nào, mới thông thả kể :

- Đúng chiều hôm trước ngày lớp 7Z7 bị mắm tôm, chuyện thật ngẫu nhiên, khoảng 5 giờ chiều, bố tớ sai tớ ra chợ mua cân thịt chó đãi một ông bạn nào đấy. Ở nhà mẹ tớ lại đã rán rất nhiều đậu phụ, nên nhân tiện bố tớ dặn phải mua thêm mắm tôm ăn cho đủ. Thịt chó và các loại rau sống tớ bỏ trong làn xách, riêng mắm tôm - một bịch ni-lông to, sợ bị vỡ, tớ thắt sợi chun cầm trên tay. Vừa ra khỏi hàng, tớ gặp ngay cô Hoan dạy "Địa lý" khối 7, chắc vừa ở trường ra. Tớ chào cô, cô Hoan bảo : "Con trai đi chợ, đảm đang thế. Nhưng ăn món gì mà mua nhiều mắm tôm thế kia ?". Tớ vô tư nói đùa : "Đa, một tồn, đậu phụ, còn thừa để bố em luyện... khẩu ạ !" - là ý tớ muốn nói bố tớ hay gắt như mắm tôm. Chuyện tưởng qua đi, ai ngờ đúng sáng hôm sau, thằng ôn nào bôi mắm tôm vào lớp 7Z7, lại đúng tiết đầu là môn "Địa lý" của cô Hoan... Nên, tớ nghĩ, có thể chính cô Hoan nhớ lại chuyện chiều hôm trước mà nghĩ là tớ làm bậy, đã báo cáo

50

cô hiệu trưởng... Tớ nhớ lại tất cả rồi, chỉ có thể như vậy, chỉ có cô Hoan thôi...

- Thế thì đúng rồi, tớ đã bảo mà, "tinh ngay lý gian" dễ bị nghi oan lắm - Tùng lăm lăm...

- Thôi, cậu cứ yên tâm, "Cây ngay không bao giờ chết đứng" đâu mà sợ. Làm bản kiểm điểm, cậu cứ nói tất cả chuyện đó vào. Rồi có ngày thủ phạm bị lôi ra ánh sáng, cậu sẽ được minh oan thôi. Đừng nghĩ ngợi gì nữa. Kiên nhẫn chờ đợi ! - Quang lựa lời an ủi Sơn, rồi bỗng nó bảo : "Cậu vào cho tớ xin cốc nước lọc, trưa vừa ăn bánh mì, khát nước quá"...

Sơn "mặt già" sốt sắng đứng lên đi lấy ngay, miệng liến thoắng "Xin lỗi, xin lỗi, mãi nói chuyện, quên mất", rồi chạy vào trong buồng...

Quang như chỉ chờ có vậy, đợi cho Sơn vào hẳn sau cánh cửa rồi, nó nhảy bổ ra bậc thềm, cái chỗ mà lúc nãy mất nó cứ dán vào ấy, cúi xuống nhặt lên một mẩu thuốc lá đầu lọc và quay trở lại ghế ngồi.

- Ôi, thảo nào suốt từ lúc nãy cậu cứ nhấp nhấp nhồm nhồm như bị kiến đốt ấy. Tinh mắt thật - Tùng "khềnh" thấy vậy, nói. Nhìn Quang giờ mẩu thuốc lên sát mặt, quay trước quay sau quan sát, vẻ mặt dần dần rạng rỡ, Tùng hỏi luôn : - "Sao, đúng là nó à ? Nó cũng đã từng đến đây ư ?".

Mắt vẫn chăm chú vào cái đầu mẫu thuốc lá, Quang xua xua tay ra hiệu, như muốn bảo bạn "im lặng" kẻo làm gián đoạn luồng suy nghĩ của mình. Một lát sau, nó cẩn thận cắt mẫu thuốc vào cái hộp trong túi, rút bút và sổ ghi lấy ghi để mấy dòng, xong xuôi mới cất đi, quay sang Tùng :

- Thật tình cờ và may mắn, cứ như bắt được của ấy. Chúng mình đã có dấu hiệu làm cơ sở truy tìm bọn "TNE2" rồi. Chính nó, chính thằng ấy chứ không thể ai khác đã có mặt ở đây...

Rồi Quang thao thao say sưa giảng giải mà không hề biết Sơn đã bung khay nước ra đứng ở sau lưng lúc nào.

- Đúng loại thuốc Vinataba, đầu lọc cũng có vết răng cắn bẹp, phần thuốc còn lại bị dụi tắt cũng dài khoảng 2 cm. Không phải ai cũng có thói quen hút thuốc lá kiểu như vậy. Dịch thị hấn rồi...

Sơn "mặt già" vừa để khay nước xuống mặt ghế vừa hỏi:

- Sao, các cậu xác định được thủ phạm bôi mắm tôm rồi à?

Biết Sơn đã nghe được chuyện, Quang "sọt" hơi giật mình. Nhưng nghĩ : đến đây nếu không có sự giúp đỡ và phối hợp của cậu chủ quán karaôkê này cũng không xong, đợi Sơn ngồi xuống ghế, Quang nói :

- Chúng tớ đồng thời đang điều tra một vụ án rất nghiêm trọng khác, có ý định nhờ cậu giúp một tay, được không ?

Nghe vậy, Sơn phấn khởi hẳn lên, vui vẻ đáp ngay :

- Được quá đi chứ, tớ sẵn sàng giờ cả hai tay. Có việc gì các cậu cứ giao cho tớ, hoặc cần gì cứ nói...

Qua vụ án trước bắt tên trăn lột, Tùng, Quang và cả nhóm đều đã biết khả năng và sự nhiệt tình của Sơn rồi, nay thấy tư thế "ông chủ quán" hăm hở muốn tham gia làm việc, Quang "sọt" tranh thủ luôn :

- Vừa nãy cậu nói, trong nhà chưa quét dọn gì phải không ? Từ đêm qua hay bao giờ?

- Đúng. Đúng hơn là từ chiều qua. Vì tớ mệt, và cũng... chán quá nên chưa buồn quét dọn - Sơn đáp - nhưng có chuyện gì thế?

- Cậu có thể cho chúng tớ vào quan sát phòng hát một lúc được không ? Ở đây, chúng tớ vừa phát hiện dấu hiệu rất quan trọng, cần tiếp tục xem xét...

Sơn "mặt già" hồ hởi :

- Ô, tưởng gì chứ chuyện ấy cũng phải nói, khách khứa thượng vàng hạ cám còn tự nhiên vào được nữa là các cậu. Nào, vào đây, vào luôn đi...

Nói rồi nó xăm xăm đứng lên, mở cửa đưa hai chàng trinh sát đặc nhiệm vào phòng hát, bật đèn khép cửa cẩn thận. Căn phòng cửa kính khung nhôm, lại có màn ri-tô kéo kín bung. Xung quanh tường bọc tèm giả da cách âm. Ngọn đèn ống màu tím khiến cái áo sơ mi của Tùng "khểnh" và tất cả đồ vật gì màu trắng đều nổi rõ bần bật. Hai lớp ghế sa-lông bọc kê thành hàng. Trên bàn kính còn ngổn ngang vỏ lon bia, nước ngọt, giấy gói bánh, mấy cái gạt tàn thuốc lá đầy ắp đầu mẩu. Quang "sọt" đề nghị Sơn bật ngọn đèn sáng nhất lên, "chúng tớ có vào hát đầu mà để đèn màu, cứ như đánh đố thế này".

Đèn bật sáng, Quang ngồi sà xuống mặt bàn thứ nhất, dùng đuôi bút bi bôi tung cái gạt tàn thuốc trên bàn. Không thấy gì. Nó nhanh nhẹn chuyển sang bàn thứ hai. Lại bôi. Rồi bật kêu lên một mình : "Đây rồi ! Chính nó...". Cậu ta lại rút túi lấy cái hộp nhựa, nhặt thêm đến dăm bảy cái đầu mẩu thuốc nữa, cất vào...

Trước khi ra về, Quang "sọt" kéo Sơn "mặt già" ra một góc sân, thăm thì dặn dò rất lâu, về mặt cực kỳ quan trọng. Trên đường về, mặt Quang tươi như hoa, nói với Tùng : "Thủ phạm đã nằm trong tầm tay ta

roì, phen này có chạy đằng trời cũng không thoát. Bây giờ tớ với cậu tìm chỗ nào, tranh thủ thỏa thuận "phương án tác chiến" mới...

*

Mũi trinh sát điều tra vụ "MTZ7" của Sơn "sọt" và Sáng "lợn" hôm nay bắt đầu thực hiện phương án mới : "Trường kỳ mai phục" như chúng đã đề ra hôm trước. Từ sáng sớm chưa rõ mặt người, hai đứa đã có mặt ở cửa trường, tranh thủ ôn luyện một vài động tác võ thuật, rồi chọn một góc khuất bên cạnh nhà thường trực, cùng ngồi thu lu sẩm dưới đất, căng mắt ra theo dõi. Trời cuối năm, hai đứa chỉ đánh độc có cái quần đông xuân, áo may ô. Khởi động, múa may mấy bài võ sau khi đã chạy một vòng quanh khu, người ảm hẩn lên, thậm chí nếu ham, quá một tí là toát mồ hôi, nhưng ngừng tập một lúc, cái lạnh cùng với sương buổi sớm giá buốt khiến hai cậu bắt đầu run run. Sơn thăm thì :

- Từ mai, có lẽ phải mang theo áo ấm đi thôi. Rét lắm...

- Thì lại chạy, lại tập nữa, ấm ngay thôi mà. - Sáng động viên - Nhưng tớ nghĩ, có lẽ cũng không nên ngồi đây. Gia sư, chúng mình cứ đóng chốt quan sát ở góc này, tên kia đã đột nhập vào trường bằng đường nào

đó và đang lại phun mắm tôm trong một lớp, cũng chịu không thể biết được. Đúng không ? Đã gọi "hành động ám muội", không đời nào nó đang hoành hành lối cửa trường cả...

- Vậy mình làm thế nào ? Vào trong trường à ? - Sơn hỏi.

- Đúng ! Vào trường. Chọn chỗ nào hàng rào thấp và khuất cây, "đặc công" vào...

Thế là hai ông trinh sát đi một vòng quanh trường quan sát. Có một chỗ, tán cây nhân xòa xuống ôm lấy bờ rào, phía bên trong, gốc cây được tôn đất cao, nên có trèo qua, nhảy xuống cũng thấp hơn - thật là một điểm đột nhập lý tưởng cho kẻ nào muốn vượt rào sắt. Dĩ nhiên là Sơn "sợ" và Sáng "lợn", với những bài tập nhào lộn karate thuần thực, việc vượt qua bờ rào còn con ấy chẳng lấy gì làm khó khăn.

Vừa rún mình từ ngọn rào sắt xuống tiếp đất bên gốc nhãn, Sáng "lợn" ngổ bệt trên cỏ, chống hai tay sau lưng, không chịu đứng lên ngay. Sơn tưởng bạn làm sao, đã đi mấy bước, quay lại hỏi : "Đau chân à ? Ai bảo không chùng chân theo quán tính, cao có gần 2m mà đã thế, mai kia tập "khinh công" làm sao được...".

Sáng không nói không rằng, cứ ngồi nguyên chỗ cũ như tượng gỗ, mũi chun lại hít hít. Một lúc mới nói :

- Im nào, im nào, cậu lại đây, gần đây chút nữa. Nào, có thấy gì không ?...

Sơn bước lại, ngó nghiêng khắp lượt, đáp:

- Tối thế này, làm sao thấy gì, tớ chẳng trông thấy gì lạ cả.

- Khổ lắm, có người thấy mùi gì không hả? Hít đi, hít kỹ vào, nào, có thấy không...

- Có... hình như... thôi thôi...

- Đúng, thấy chưa, mắm tôm đấy, chính là mùi mắm tôm. Cái thằng háu ăn và vua quạ vặt như tớ đã xác định thì không thể sai được. Làm anh trinh sát, phải vận dụng tất cả thị giác, xúc giác, vị giác và khứu giác mới được. Có mùi mắm tôm, dịch thị "kho" cất giấu "vũ khí" của kẻ gây rối đặt quanh đây. Bây giờ mình xác định chiều gió, ngược lại mà truy tìm. Đành phải dùng hạ sách... "đánh hơi" vậy.

Nói rồi, Sáng cứ hít hít mũi liên tục, lom khom đến tức cười, lần theo "hướng" cái mùi khó chịu ấy. Sơn lặng lẽ bước sau. Quả thật từ nãy nó chẳng nghĩ thấy gì. Nhưng, cái mũi của Sáng thật giá trị, không trách tại nó đặt tên Sáng "lợn" không oan, nó đánh hơi như lợn; càng theo Sáng, Sơn mới càng dần cảm thấy không khí "nặng mùi" hơn. Bây giờ thì rõ mùi mắm tôm chính xác. Bỗng Sáng reo lên khe khẽ: "Đây rồi, lại đây mà xem". Sơn chạy lại, dưới chân bờ rào

xây, lẫn trong đám cỏ, mờ mờ hiện ra một gói ni-lông to bằng cái bóng đèn. Mùi thối xông lên nồng nặc. Sơn nói nhỏ : "Phục cái mũi cậu sát đất. Mà quái lạ, cái của nợ này chấm thịt luộc, đậu rán thì ngon thế, còn ngửi không thể nào chịu được..."

Sáng tuyên bố :

- Để nguyên nó đấy. Chúng ta đã có cái để giám sát, theo dõi rồi. Thằng cha tinh quái này để "hung khí" uế tạp ở đây, ắt là có âm mưu hành động lần nữa... Bây giờ ta rút sâu vào trong, chọn lấy một điểm quan sát kín đáo và thuận lợi nhất, phục kích.

Hai đứa tiến vào sau một bụi cây lúp xúp, ngồi rình. Nhưng cả sáng hôm ấy, cho đến lúc cửa trường đã có lác đác vài đứa nhà ở xa đến học sớm, vẫn chẳng thấy ma nào bèn mắng đến cái gói của quý kia cả.

Chưa phát hiện thủ phạm hình thù mặt mũi ra sao, nhưng phải công nhận các chú nhỏ trinh sát nhóm S²MQT đã gặp những thuận lợi khá quan, hay có thể nói là may mắn bất ngờ. Cả hai vụ án đang rối tinh, chồng chéo lên nhau, nay đều đã tìm ra cái "chìa khóa" để mở. Chúng ta hãy chờ xem các trinh sát đặc nhiệm C21 xử lý cái "chìa khóa" đã có trong tay ấy như thế nào nhé.

TÌM RA KẺ THÍCH "CHOT"... MẮM TÔM

Sang ngày mai phục thứ hai, Sơn "sợ" và Sáng "lợn" quyết định mặc sẵn quần áo ấm, để phòng cảm lạnh. Hai đứa thỏa thuận bỏ tập võ một buổi, dành thời gian phục kích đón lõng đối tượng ở bụi cây nhìn ra phía bờ hàng rào trường học - nơi kẻ thích "chơi" mắm tôm chọn làm "kho" để vật liệu gây án của mình.

Hai đứa ngồi xỏm sau bụi cây rậm, bóng tối càng làm bất cứ ai nhìn vào khó có thể phát hiện nổi. Giá là ban ngày, với tư thế ngồi kiêu... ấy, chắc mọi người dám nghĩ hai chú choai ra đây làm chuyện tiêu hóa bậy bạ lắm.

Gần 20 phút trôi qua, dãy hàng rào vẫn im ắng và vắng ngắt. Chỉ thỉnh thoảng có vài người cấp thúng hoặc quẩy gánh bán bánh mì hay xôi sáng đi qua rao ới ới. Sáng "lợn" xuýt xoa : "Phải gió cái con mụ hàng xôi, không biết nó thổi bằng gạo gì mà thơm thế không biết"... Sơn "sợ" lẩm bẩm : "Lâu quá mà vẫn chưa thấy đứa chết tiệt nào lảng vảng đến chỗ gói mắm thối. Sốt cả

ruột, không biết ông bảo vệ nhà trường chăm sóc thế nào mà ở đây muỗi đẻ nhiều thế. Thà nó cứ đốt tở còn cố chịu, chứ cứ vo ve bên tai tức không thể chịu được. Tự nhiên chỉ vì một thằng bố lão, chúng mình phải đem nhau ra đây làm mồi cho muỗi và chịu rét, vừa giết thời gian, lại bêu sương bêu gió. Biết thế, tở mang đôi tạ bóp ra đây tranh thủ tập, có phải là đỡ phí không...".

Sơn vừa nói dứt lời, bỗng ngoài bờ rào, chỗ gần gói mắm tôm, xuất hiện một bóng người, ngược ánh sáng ngọn đèn ngoài đường nên không nhìn rõ mặt. Bóng đèn dừng lại ngoài hàng rào, nhìn trước nhìn sau rồi bỗng ngồi thụp xuống. Sơn "sợ" nắm chặt lòng bàn tay, định đứng lên thì Sáng kéo nó ngồi xuống, nói nhỏ : "Bình tĩnh đã cậu, làm gì mà cuống cả lên thế, không khéo mà "tên tò" thì ngược đấy. Cậu không nhận ra động tác gì sao ?... Người ta giải quyết... nỗi buồn đấy !". Sáng vừa nói hết, cái bóng kia đã đứng lên, làm một vài cử chỉ chỉnh trang, rồi đi tiếp. Sơn xấu hổ quá, ngược chín mặt. Giá lúc đó trời sáng, chắc phải thấy mặt cậu ta đỏ như gấc là ít. Từ lúc đó, Sơn "sợ" im thít, chẳng thấy nói gì nữa. Ngoài đường, thỉnh thoảng đã thấy vài ba người tập thể dục buổi sáng chạy qua. Hai trinh sát đã nản chí một phần, nhưng mắt vẫn không rời cái hàng rào sắt. Tuyệt

chẳng đứa nào dám ho he đề xuất chuyện bỏ cuộc.

Chợt một tốp trẻ 5-6 đứa - cũng nhàn nhàn cỡ Sơn, Sáng - rầm rập chạy qua. Tới gần khu vực "mai phục" thì một đứa tụt lại phía sau, bước chậm dần rồi đứng lại hẳn bên hàng rào. Chờ cho tốp chạy đã xa, nó từ từ tiến sát đến hàng rào, thò một tay qua song sắt, vào đúng cái "kho" mắ. Quờ quạng một lúc, nó lại rút tay ra. Sáng và Sơn nín thở hồi hộp, vận hết tinh lực thì giác ra nhìn. "Đúng nó rồi! Nhưng nó không lấy mắ" - Sơn thầm thì. Sáng đưa ngón tay lên miệng "suyt" khe khẽ: "- Chắc nó kiểm tra "đạn". Cứ lặng im, tuyệt đối không được gây tiếng động, để theo dõi tiếp"...

Đúng như Sáng nói, bóng đen từ từ đi về phía hàng rào có tán cây nhãn xòa xuống, đúng cái chỗ Sơn và Sáng chọn làm điểm "đặc công" lúc nãy, rồi thoát một cái, nó leo lên song sắt với vẻ rất thành thạo, nhảy xuống gốc nhãn phía trong. Thấy Sơn "sợ" đã lăm lăm trong tư thế có vẻ muốn xông ra lăm, Sáng "lợn" bắm vai nó : "Làm gì mà cậu cứ chồm chồm lên thế, đã mất công rình thế này, phải bắt quả tang thì nó mới hết đường chối cãi chứ, không thể tóm nếu trong tay hấn không cầm vật gây án - nghĩa là mắ tôm. Cứ kiên nhẫn, chờ đến lúc nó hành động đã"...

Bóng đen quả nhiên đi về chỗ để gói mắm tôm, cúi xuống rất nhanh, rồi rảo bước về phía trường học. Chắc nó định ninh giờ này trong trường chẳng ai có việc gì mà đến sớm thế cả, nên trông dáng đi không hề thấy tỏ ra sợ sệt, đề phòng chút nào. Sáng "lợn" vỗ nhẹ vào Sơn "sọ" nói nhỏ : "- Bám theo ! Giữ một cự ly nhất định. Tuyệt đối không gây tiếng động làm nó nghi ngờ !".

Hai trinh sát khom người chuyển dịch theo cái bóng đen, chạy từ gốc cây này sang gốc cây khác như những chiến sĩ đặc công đột nhập cứ điểm địch. Bóng đen không đi vào cửa chính mà tiến về phía lan can khỏi các lớp 7, trèo qua. Khu vực này tối hơn vì có tán cây che ánh sáng của ngọn đèn cao áp phía cột cờ sân trường. Ra thế, nó vẫn sợ ánh sáng, cũng đúng thôi, kẻ bất chính nào mà chẳng sợ có người nhìn thấy.

Tình huống đã đến lúc khẩn cấp, Sơn và Sáng ra hiệu cho nhau tách làm hai mũi vòng ra hai phía đầu hành lang, đề phòng tên "khùng bố môi trường" (theo cách gọi của Sơn) tẩu thoát.

Vừa đến đúng cửa vào lớp 7Z7, bóng đen dừng lại, đưa tay khẽ mở cánh cửa. Sơn "sọ" đã bám sát sau lưng, chỉ cách nó chừng ba, bốn mét. Sơn thầm nghĩ : "Giá các lớp học đều được khóa cửa cẩn thận, chắc chắn sẽ tránh được nhiều chuyện phiền phức, rắc

rối xảy ra... Chí ít thì cũng không thể có vụ "mắm tôm" bậy bạ này...". Rồi trong giây lát nghĩ thật nhanh, Sơn nhớ lại vị trí đặt công tắc đèn ở lớp mình, và định bụng "phải chiếm lĩnh đầu mỗi phân phối điện, phát ánh sáng đúng lúc nó vừa hành động, rành rành tang vật và hiện trường đối tượng mới không thể chối tội được...".

Trong khi Sáng đã tiến đến bên dưới cửa sổ lớp 7Z7, Sơn "sợ" đã khom người lách qua cửa lớp, chỉ sau bóng đèn kia chừng 20 giây, nhanh chóng và lẹ làng như một con mèo, rón rén đi về phía góc lớp dưới bảng điện. Một tay Sơn đã sờ đúng vào công tắc, tay kia vận khí nắm chặt, chân hơi khuỳnh xuống trong tư thế "trung tấn", chờ đợi. Không khí im phăng phắc, nghe rõ cả tiếng muỗi vo qua bên tai, trong lớp tối đen như mực. Những tích tắc hồi hộp trôi qua...

Bỗng nghe tiếng loạt roạt khe khẽ. "Nó đang mở túi ni-lông mắm, nhưng phải để cho hẩn vấy xong giọt bắn đầu tiên đã... Đúng lúc rồi!". Sơn bật công tắc, đèn bùng sáng, cũng vừa lúc Sáng nháy vào xô cả dãy bàn đầu không còn giữ gìn gì nữa. Một cảnh tượng vừa tức cười vừa ngộ ngộ hiện lên: trên bục giảng, một cậu choai mặc quần đùi, áo may-ô, mặt mũi không đến nỗi nào, đứng dạng chân giang tay - một tay vẫn cầm túi mắm tôm bắt đầu bốc mùi, còn một tay xòa

ngửa ngang hông, ngón trở nhom nhem dính mắm. Nó cứ đứng nguyên như thế, mặt tái dại, ngơ ngác chẳng hiểu đây là thực hay mơ nữa.

- Đứng im ! Không được động đây !

(Sáng hô rõ to, nhưng nhìn thẳng kia này giờ vẫn như "Từ Hải chết đứng", mới thấy mệnh lệnh của mình là thừa)

- Cậu bị bắt quả tang phá rối trật tự và làm mất vệ sinh trường học...!

Lúc này, kẻ "khủng bố môi trường" hầu như mới nhận ra đây không phải là giấc mơ nữa rồi, toàn thân run như cây sậy, buông tay để rơi gói mắm xuống đất.

Sáng vội quát :

- Nhặt lên !

Cậu choai nọ giờ mới nói lên lời, mặt , nhần nhó :

- Em xin các anh, em chót nghịch dại, tha cho em..:

- Nhặt lên ! Tao bảo nhặt túi mắm lên cơ mà... - Sáng quát to hơn, giọng vang cả lớp học.

- Em xin các...anh, bắn lăm ạ...

- Biết bắn sao còn bôi ra lớp ? Nhặt ngay...

Thằng bé sợ quá, rúm ró người cúi xuống nhặt gói mắm. Cái túi ni-lông chưa cời hết dây buộc, lại rơi xuống đất, mắm

thối phụt trào đầy miệng túi, mùi khó chịu chốc lát khuếch tán nồng nặc.

Cứ để kẻ vi phạm đứng nguyên chỗ cũ, tay cầm "tang vậ", Sáng và Sơn ngồi xuống cái bàn đầu, tư thế rất oai phong, bắt đầu cuộc thẩm vấn :

- Học lớp mấy ?

- Dạ, bảy ạ.

- Bảy gì ?

- Bảy "dét" bảy-lớp này ạ...

- Ngu ! Bôi bắn ra chính lớp mình học mà không biết xấu hổ. Sao không sang lớp khác mà...vậy ?...

Sơn "sợ" ngồi bên cạnh nhú mồm, bắm nhẹ vào tay Sáng nói nhỏ : "- Sao cậu lại hỏi thế, lặc đề rồi"...Sáng quay sang nháy mắt : "Phương pháp" khích cung", cậu cứ kệ tở. Để nó trả lời đã"... rồi quay lên tiếp tục :

- Thế nào, trả lời đi chứ, vì sao không sang lớp khác mà...rải "chất độc hóa học" ?...

Hỏi xong câu này, trinh sát mới thấy... nặng mùi quá, bèn bắm nhau chuyển xuống ngồi ở dãy bàn thứ ba. Thấy "đối tượng" vẫn ngắc ngư chưa nói, Sáng quát lớn :

- Kìa, nói đi ! Vì sao ?

Cậu học sinh 7Z7 lắp bắp :

- Dạ, vì...vì...em chỉ muốn lớp em... nghỉ học... thôi ạ.

Thế là rõ, nguyên nhân của vụ án chỉ đơn giản không tưởng được : cậu chàng học

sinh lười, thích nghỉ học đi chơi, rải uế vật ô nhiễm môi trường lớp, mong chẳng ai học ai dạy nổi, phải nghỉ để quét dọn cọ rửa lớp, và cậu được rảnh rang "tút" đi chơi.

Vừa lúc ấy, có tiếng chân người ngoài hành lang, rồi tiếng cửa kẹt mở. Hai trinh sát quay ra : Bác Khoa - bảo vệ của trường. Chắc đột nhiên thấy một lớp sáng đèn, bác vội đến xem ai. Vừa bước vào, bác đã gờ tay xua xua trước mũi, chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì. Sơn, như chúng ta đã biết, là thành viên đội "Sao đỏ" nên vẫn thường xuyên ngồi họp cùng bác Khoa, nhanh nhẹn trình bày :

- Báo cáo bác, chúng cháu rình, và đã bắt quả tang thủ phạm gây ra vụ làm bẩn lớp. Cậu ấy kia. Bây giờ chúng cháu lập biên bản, bác là người làm chứng, cùng ký vào giúp chúng cháu nhé...

Bác Khoa hiểu ra, hiền hậu nhìn cậu trò vẫn cầm bọc mắt, khoan thai nói :

- Thiếu gì trò chơi mà cháu nghịch mà mãnh bẩn thủ thế ! Thôi, biết lỗi rồi thì bỏ cái gói ấy ra hố rác ngoài kia, nghe ghê mũi lắm...

Trong khi Sơn đang cầm cúi ghi biên bản bằng tờ giấy gấp tư may mà còn trong túi, Sáng "lợn" nghe bác Khoa nói vậy, vội ngăn lại :

- Chưa được ! Bác. Phải để cho đương sự ký vào biên bản đã chứ !

Lát sau, biên bản được lập xong, có đủ bốn chữ ký : một của người vi phạm - một của người làm chứng và hai của người... phát hiện. Sau khi xem lại lần cuối, Sáng lấy bút ghi hai chữ in nhỏ "TS" trên hai tên mình và Sơn, rồi mới giao cho bác Khoa. Nó định viết cả chữ Trình sát, nhưng sợ như thế thì lộ liễu và không khiêm tốn, nên thôi.

Trời đã hừng sáng, trước khi ra về, Sơn còn dặn thêm anh chàng "chơi" mắt tôm :

- Cậu về làm ngay một bản kiểm điểm, nhận hết tội lỗi, nêu rõ nguyên nhân nghịch đại, hứa sửa chữa và xin được tiếp tục học. Coi như không phải bị chúng tớ bắt quả tang, chỉ là cậu tự giác khai nhận, nghe chưa. Đầu giờ lên cô hiệu trưởng nộp sớm. Nếu làm được như thế, chúng tớ và bác bảo vệ đây sẽ..."lờ" cái biên bản này cho.

Được chứ. Đây là cách duy nhất giảm tội của cậu đấy !...

TẮM ẢNH BỊ XÉ DỠ

Trở lại vụ án "TNE2", cu "khềnh" và cu "sọt" cùng một lúc vớ được quá nhiều thông tin và đầu mối truy tìm kẻ gian, đối với các chiến sĩ cảnh sát hình sự, được như vậy ắt phải vui mừng phấn khởi lắm, đằng này, hai cậu "đặc nhiệm C21" nhà ta lại thấy cứ rối bòng bong, lo ngay ngáy. Vì chúng cuống cả lên trong hy vọng "bắt được thủ phạm đến nơi rồi" mà không biết nên làm gì trước, làm gì sau cho đúng cả.

Nhưng phải công bằng mà nói, kết quả điều tra thu thập chứng cứ của hai trinh sát tí hon này, nhất là của cán sự hóa Quang "sọt", thật là khả quan. Chỉ sau mấy ngày vụ "trần nhà E2" xảy ra, có thể tạm thống kê và kết luận những việc làm được của mũi đặc nhiệm này như sau :

Dựa vào một số hiện vật thu được qua khám nghiệm hiện trường tỉ mỉ và kỹ lưỡng, phát hiện ra đường đi lại gây án trên trần nhà của bọn gian; bước đầu phác họa một tên lưu manh trong bọn tính cách lì lợm, táo tợn, nghiện thuốc lá, có thói quen cắn răng vào đầu lọc và dụi đầu thuốc khi chỉ hút hết

2 phần 3. Trên cơ sở xác định chắc chắn ấy, kết luận tên này đã có mặt ở quán hát Karaôkê nhà Sơn "mặt già". Ngoài ra, sau khi thẩm tra, xác minh, biết được sợi dây da là chiếc dây của cái máy ảnh nhãn hiệu Nikon của chú Bình-bố cu Việt-bị trộm mất. Có thể vì vướng víu khi vận chuyển nên chúng đã cắt đi. Còn được biết thêm, trong máy ảnh còn một cuộn phim màu đã chụp gần hết. Cuộn phim chụp những hình ảnh lớp 2D của cu Việt đi tham quan vườn thú Thủ Lệ cuối tháng trước, người chụp ảnh là chú Bình vốn là phó ban phụ huynh của lớp.

Xác định tạm thời trang phục bọn trộm: tất cả bọn đều giày ba-ta vải kiểu giày Thượng Đình. Chiếc khuy thu được là khuy chuyên đính ở áo Natô - nghĩa là một tên trong bọn mặc loại áo này bị đứt một khuy áo khi ôm đồ, khả năng là chiếc khuy thứ ba hoặc thứ tư từ trên xuống.

*

Lại nói chuyện cả nhóm S²MQT, sau khi mũi trình sát Sơn "sợ" - Sáng "lợn" hoàn thành nhiệm vụ được giao : giành thắng lợi nhanh gọn trong vụ án "mắm tôm 7Z7", minh oan cho Sơn "mặt già", Minh "tổ cú" lại quyết định tập trung vào phá vụ "TNE2", dồn toàn bộ lực lượng cả nhóm vào

cùng nhau truy tìm kẻ gian. Bởi thế, kể là đã lâu, hôm nay nhóm S²MQT mới lại có buổi họp mặt đông đủ sau buổi học, ở điểm hẹn. Sáng nay, các cậu lần lượt nhận được thông báo qua "hòm thư lưu"-phương tiện liên lạc đã trở thành nếp sinh hoạt bình thường của các trình sát đặc nhiệm C21.

Tùng "khềnh" tuy là chỉ huy phó, nhưng trong vụ này thời gian qua, thấy mọi công việc điều tra, nghiên cứu và suy đoán tội phạm cơ bản do Quang "sọt" đề xuất và tiến hành, nên nó đề nghị Quang báo cáo lại trước nhóm toàn bộ diễn biến, kết quả và phương hướng tiếp tục truy tìm thủ phạm, đặc biệt những dấu hiệu phát hiện bất ngờ ở nhà Sơn "mặt già" và khả năng tên gian có thể còn lui tới quán Karaôkê lần nữa.

Cả nhóm hùng hực khí thế chuẩn bị vào chiến dịch bắt tội phạm, tạm thời thống nhất một phương án phân công như sau : "Tùng "khềnh" - Quang "sọt" bổ sung thêm võ sư Sơn "sợ" tiếp tục bám sát quán hát nhà Sơn "mặt già", nếu phát hiện đối tượng, cần xác định chắc chắn, đề phòng bắt nhầm người ngay; đồng thời báo ngay về chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" để sẵn sàng điều động nhóm phối hợp, và nếu cần, liên lạc với công an phường yêu cầu hỗ trợ. (Sở dĩ Sơn "sợ" được sang tiếp ứng vào mũi trình sát quan trọng này, vì qua phán đoán đã trình bày

của Quang, kẻ lưu manh rất lý lợm và táo tợn, nếu bị phát hiện, rất nhiều khả năng y sẽ chống cự quyết liệt, cho nên phải có bàn tay "chặt ngói" của Sơn "sợ" tham gia vào thì mới yên tâm được). Số còn lại gồm Minh "tổ cú" và Sáng "lợn" tức trực ở "chỉ huy sở" - nghĩa là nhà Minh, sẵn sàng tiếp ứng.

"Hòm thư lưu" bên ngoài trường nay mới được quyết định đặt ở gầm cầu thang số 2 nhà C21 - một lỗ tường bê tông chưa trát, đây vừa viên gạch nửa, ít người để ý tới. Ngoài ra, số điện thoại nhà Minh, nhà Sơn "mặt già" đều được các trinh sát ghi vào sổ tay để tiện việc liên lạc.

*

Như trên đã nói, chàng "cán sự hóa" nhà ta trong vụ này bỗng tỏ ra thông minh đột xuất, cũng chẳng có sự phân quy nào cả, nhưng từ khi được bổ sung thêm Sơn "sợ", tự nhiên cả hai chiến sĩ kia - Tùng và Sơn, đều cứ nhất nhất làm theo những đề xuất, kế hoạch mà Quang đặt ra. Và, như được kích thích, tiếp thêm sức mạnh bởi sự tin cậy ấy, cu "sợ" lại càng trở nên minh mẫn, sáng suốt và phân nào lấu cá hơn. Gọi Tùng và Sơn ra một xó hội ý riêng ba người, Quang bảo :

- Theo dõi quán Karaôkê, nhưng phải tuyệt đối bí mật, chỉ một hành động sơ suất, bất thường là có thể đánh động cho bọn gian chuồn mất. Những tên lưu manh đã từng gây án ranh ma lắm, vì lúc nào cũng nơm nớp bị công tay nên chúng luôn nghe ngóng động tĩnh, đề phòng sa lưới. Vẫn bám sát quán hát, nhưng theo tở, phải có một cách riêng. Bây giờ, Tùng và Sơn qua nhà E2 tìm cu Việt, lấy thêm tài liệu về những bức ảnh của cuốn phim chụp dở trong chiếc máy mà kẻ gian đã trộm, ví dụ : phim loại gì, chụp ngày nào, khoảng mấy ảnh, chụp những cảnh gì đặc biệt, v.v... Vì đêm qua, tở bỗng thử suy nghĩ và giả thuyết, khi đồ ăn trộm mang về, thường không bao giờ bọn chúng tiêu thụ ngay, mà giấu cất một chỗ nghe ngóng đã. Ít cũng phải một tuần hoặc lâu hơn, tùy theo những biến động của công an. Trong thời gian đó, nhất định chúng sẽ gặp nhau, xem xét, đánh giá những đồ vật lấy được và bàn cách đem bán. Cái máy ảnh thế nào cũng được chúng chuyên tay, ngấm nghĩa, tháo lắp. Khi thấy còn cuộn phim trong máy, theo tâm lý, sẽ xảy hai khả năng: Một là, nếu đối tượng thuộc loại chuyên nghiệp, cáo già, chúng sẽ hủy, vứt ngay. Hai là, bọn chúng còn ở tuổi hiếu kỳ; tò mò và non "nghề", sẽ mang ra hiệu ảnh, tráng in cuốn phim để... xem chơi. Khả năng

thứ hai khó xảy ra hơn. Nhưng trong nghiệp vụ điều tra, không được phép bỏ qua một khả năng nào, sách dạy thế. Cho nên, việc thu thập tài liệu về cuộn phim là cần thiết, và biết đâu, có thể giúp chúng ta phát hiện thêm điều quan trọng. Còn việc theo dõi sự xuất hiện của tên gian ở quán Karaôkê tổ sẽ phụ trách, đã có bàn bạc dặn dò Sơn "mặt già" phối hợp rồi. Chỉ cần các cậu sẵn sàng tư thế vào trận, có lệnh là đi ngay thôi.

Thế là người nào vào việc ấy, chẳng ai bàn cãi thắc mắc gì. Có điều Tùng và Sơn không hiểu Quang "sọt" "bám sát" trọng điểm kiểu gì, mà buổi chiều, khi hai đứa vừa xong việc từ nhà E2 về qua, lại thấy Quang chễm chệ trên ghế ngồi bên tủ hàng của quầy sách báo và văn hóa phẩm ở tầng một ngay dưới khu nhà nó, đang say sưa đọc một cuốn truyện gì đấy.

Thấy Sơn "sọt" và Tùng "khềnh" tròn mắt ngạc nhiên như muốn hỏi "Sao cậu vẫn ngồi đây, theo dõi đối tượng ở quán hát cơ mà?", Quang "sọt" rung đùi, rất thản nhiên, gật gật đầu, bảo :

- Lấy được tài liệu rồi hả, các cậu nhớ ghi chép cẩn thận vào sổ nhé, sẽ cần đến đấy...

Tùng và Sơn không chịu được nữa :

- Nhưng sao, giờ cậu còn ngồi đọc truyện ở đây ?

Quang xua xua tay về kín đáo :

- Yên trí đi ! Đã bảo tớ có cách riêng của tớ mà... Ngồi đây, chính là tớ đang trực ban tác chiến đấy chứ. Các cậu cứ yên tâm về đi, chờ có lệnh là xuất phát đánh án.

Tùng "khềnh" và Sơn "sọt" đành ra về, mà vẫn áy náy chẳng biết cu "sọt" theo cách gì mà "bám sát" quán Karaôkê ở cự ly xa vài trăm mét như thế. Mặc dù thâm tâm, chúng không mấy may nghi ngờ Quang. Với cậu trình sát giỏi môn hóa này, không thể có chuyện nói dối để trốn việc ngồi chơi được. Hai đứa vừa đi vừa ngẫm nghĩ theo cách của mỗi người, mà nát óc cũng chịu chẳng tài nào đoán nổi cu Quang đang giờ trò gì.

Sự thật thì Quang đã phác họa cho Sơn "mặt già" một bức tranh tên lưu manh bằng miêu tả những đặc điểm, trang phục và thói quen của hắn, sau đó đã "tập huấn" qua loa cho ông bạn chủ quán hát một số phương pháp nhận diện, giữ chân, thông báo tin tức khi tên kia xuất hiện. Biết nhà Sơn "mặt già" có máy điện thoại, lại sức nhớ quầy sách báo ngay dưới tầng một nhà mình cũng có điện thoại, vì vẫn thường xuống đấy mua truyện, nên Quang quen chị Thảo - con bác chủ hàng, và tính cách hiền từ, lễ phép của cậu khách hàng học sinh đã chiếm được cảm tình của gia đình có quầy hàng này. Quang mạnh dạn đề đạt ý muốn nhờ máy điện

thoại hàng chị Thảo để nhận tin của "người nhà" nhắn về và được đồng ý ngay. Thế là cu cậu mừng rơn ghi vội số máy của quầy sách báo, đưa cho Sơn "mặt già", quyết định chọn hình thức liên lạc hiện đại này phục vụ cho chuyên án. Quang còn cẩn thận dặn Sơn phải dùng lời lẽ như "mặt khẩu" để trao đổi với nhau, ví như : "Đã có băng dân ca, mời đến hát ngay", hay "Đã kiếm được chương trình mà ông yêu cầu" v.v...

Và thế là suốt buổi chiều, kể từ lúc ăn cơm trưa xong, Quang mang cả cặp sách và mấy cuốn truyện xuống "trực chiến" lên quầy báo, hay đúng hơn là bên chiếc máy điện thoại, với ý định sẽ tranh thủ thời gian học bài ngày mai trong khi chờ đợi...

Cứ mỗi lần máy đổ chuông là Quang thót giật mình buông ngay quyển sách trên tay, nghe ngóng. Nhưng rồi, lần nào cũng vậy, sau khi chị Thảo trả lời câu đầu tiên vào ống nghe, nó đều cụt hứng thất vọng. Nhiều lần lặp lại như thế, Quang đâm tức mình, lầm bầm nói nhỏ : "Điện cóc gì mà điện nhiều thế !"...

Trời gần về chiều, chị Thảo nhờ Quang trông hộ hàng mười phút để "chạy ra chợ mua mớ rau". Quang vui vẻ nhận lời, xếp sách vở vào cặp rồi vào đứng giữa quầy, trông cũng ra dáng "ông chủ nhỏ" lắm.

Một tốp ba bốn đứa trẻ tầm lớp 2, lớp 3 kéo nhau vào quầy, đứa nào đứa ấy dính mũi vào tủ kính nhìn ngó cái ngăn bày bút máy, tẩy, ê-ke, dây chìa khóa, bật lửa ga, nhãn vở... và nhất là những tấm ảnh nhỏ bằng nửa bao thuốc lá, in hình đủ loại các nhân vật truyện Tây du ký, Tam quốc diễn nghĩa, Oan-đít-xây, Đô-rê-môn... trông thật vui mắt và hấp dẫn. Một đứa trong bọn nói với đứa bên cạnh :

- Tao mua hai bộ, một bộ "Tôn Ngộ Không", một bộ "Na-tra"... , mày đổi cho tao hai cái sư tử và hổ, được không ?

- ĐỪNG HÒNG - đứa thấp hơn, mặt đen nhem bệu môi đáp - ảnh của tao ảnh bóng, nhìn rõ nét. Đằng này toàn loại in mờ cả...

- Nhưng cửa mày bị nhàu và xé bên cạnh lom xom rồi...

- Còn lâu mới nhàu, chỉ bị xé một tí, nhưng toàn vào cây với nhà, hổ và sư tử vẫn nguyên "dìn"... đây, xem lại đi...

Vừa nói, cậu bé vừa móc tay vào túi quần lấy ra hai tấm ảnh... Quang liếc mắt nhìn, theo sự tò mò rất tự nhiên. Quả là cả hai tấm ảnh đều bị xé thật, nhưng phần xé chỉ hớt chéo lên góc trên trái. Tinh một chút, có thể hiểu, hai tấm ảnh bị chập vào nhau cùng xé một lúc, vì nhất xé có chiều lượn giống nhau. Một ý nghĩ chợt đến khiến Quang cúi hẳn ra mặt quầy nhìn chăm chú

tấm ảnh, trong lúc mấy đứa nhỏ đang tranh nhau chuyền tay ngắm nghía. Một tấm có hình một con sư tử, bờm lông vàng sậm, đứng sau những chân song sắt, và một tấm là chú hổ nhỏ đang nằm, mồm há ra, nửa như ngáp ngủ, nửa như hứng đớp vật gì, xung quanh cũng toàn lưới và song sắt...

Cậu bé có ảnh vội giật thu về trên tay mấy đứa kia, "làm cao" với chúng :

- Tôn Ngô Không, Na-tra... và thêm cả bộ "Oan-đít-xây" nữa, tao mới đổi, kém một cái thì... quên đi. Mỗi bộ đúng 12 chiếc...

- Này đừng có "tinh vi", mấy cái ảnh nhặt được ở sọt rác, đã không mất tiền mua, còn làm bộ...

Con mắt "trình sát nghiệp vụ" của Quang "sọt" dán vào hai tấm ảnh, sau một thoáng suy nghĩ, nó nói với chú bé trước quây :

- Đưa cho anh xem nào. Anh đồng ý đổi cho em ba bộ ảnh kia, thêm hai cái kẹo cao su nữa... Ưng không ?

Thằng bé ngược mắt nhìn Quang như còn chưa tin lắm, trong khi ông chủ quây bắt đắc đi đã thò tay vào tủ kính lấy ra ba bộ ảnh buộc dây thun, đúng như yêu cầu nó đặt ra : một "Tôn Ngô Không", một "Na-tra" và một "Oan-đít-xây" kèm thêm cả hai cái kẹo cao su xanh rờn...

Chú nhỏ đồng ý đổi ngay. Sau khi đã cầm đủ trong tay mọi thứ, nó đưa cho Quang hai tấm ảnh, rồi như sợ ông anh lạ lòng kia thay đổi ý kiến mất, nó quay đi, bước thật nhanh.

Chẳng hiểu sao, Quang "sọt" gọi giật lại, thằng bé sợ lắm, nó từ từ bước tới, chỉ sợ Quang đổi ý. Nhưng cu "sọt" mỉm cười, trìu mến, giơ tay xoa đầu nó, khen :

- Ảnh đẹp quá, anh muốn tặng em thêm mấy thứ nữa... Vào đây, vào đây...

Quang lấy thêm cục tẩy, cây bút chì và mấy thanh kẹo cao su nữa đưa cho đứa bé và không quên hỏi tên, địa chỉ của nó. Chú em cảm động cử chỉ hào phóng bất ngờ của ông anh, chưa biết cảm ơn, nó chỉ biết đáp lại lòng tốt ấy bằng ngoan ngoãn trả lời các câu hỏi của Quang.

- Em nhặt được mấy tấm ảnh này ở sọt rác nào ?

- Ở sọt rác nhà em.

- Còn chiếc ảnh nào không ? Mang ra đây anh đổi cho...

- Còn nhiều, nhưng bị xé rách hết rồi...

- Rách cũng được, em về lấy đi...

- Nhưng hôm nay chắc không còn nữa đâu, đổ rác rồi...

- Ô tiếc quá nhỉ. Nhưng nếu có nữa, cứ mang ra đây nhé.

Thằng bé đi rồi, Quang tính tiền những thứ đã "bán" trả vào tủ cho chị Thảo, rồi giờ sổ ghi vắn tắt những điều cần nhớ. Từ đó đến tận chiều tối, chẳng thấy chuông điện thoại đổ thêm một lần nào nữa.

Tối hôm ấy, sốt ruột quá, cả Tùng "khỉnh" và Sơn "sọ" cùng mò ra quây báo. Quang dặn chị Thảo "nếu có điện thoại thì gọi giúp" rồi cả ba kéo nhau ra hè cửa, chụm đầu ngồi hội ý.

Đến bây giờ, Quang mới giải thích cho hai bạn hiểu lý do tại sao cậu ta lại "trực ban" ở quây sách báo này. Cả ba trao đổi với nhau những thông tin mới nhất thu thập được, đặc biệt những số liệu, chứng cứ xung quanh chiếc máy ảnh Nikon bị mất trong vụ "TNE2". Tùng truyền đạt :

- Qua hỏi lại cu Việt và chú Bính. Chiếc máy ảnh còn mới, số máy...Cuốn phim chụp dở chỉ còn vài kiếu. Chủ yếu là ảnh chụp tập thể cô giáo và học sinh lớp 2D của Việt ở vườn thú công viên Thủ Lệ ngày 8-12-1994.

Quang rút túi áo đưa ra hai tấm ảnh được cất cẩn thận trong phong bì, kể lại câu chuyện "đổi chác" với chú bé buổi chiều và những phán đoán của mình, trao cho Tùng cái bì ảnh rồi kết luận :

- Xem kỹ tấm ảnh, tuy chỉ chụp hổ và sư tử, không thấy người nào, nhưng ở gần vết xé, thấy còn lại nửa vạt áo và một bàn

tay cầm cành lá. Trên áo có một chấm nhọt màu đỏ, còn bàn tay bé như của trẻ con. Tổ cho đây là một em bé quàng khăn đỏ, tay cầm cành lá rủ treu con thú trong chuồng như chúng mình vẫn nghịch hồi đi tham quan ấy. Nhưng đỏ mới chỉ là phán đoán. Cũng có thể chỉ là bức ảnh chụp chơi như bất cứ bức ảnh nào, ngẫu nhiên trở thành mối nghi ngờ khi ta đang quan tâm. Cho nên, cậu phải đi xác minh ngay, gấp cu Việt và chú Bính cho xem ảnh này để kết luận sớm. Mối nghi thôi thúc tớ dám hy vọng nhiều nhất, rằng đây chính là tấm ảnh in ra từ cuốn phim trong chiếc máy bị lấy trộm, căn cứ vào mỗi một điều : Vì sao những tấm ảnh lại bị xé đi ? Nếu không phải để phi tang, chẳng bao giờ người ta hơi đâu xé ảnh đi làm gì cả... Các cậu tiến hành ngay đi, sau đó chúng ta lập một bản báo cáo riêng về vụ việc liên quan đến cái máy ảnh này. Kết quả thế nào, sáng mai thông báo ngắn gọn qua "hòm thư lưu" ở trường. Tớ vẫn tiếp tục trực ở đây, lúc này đến 9 giờ đêm mới là "giờ cao điểm" của hoạt động Karaôkê đấy.

TÊN KÊ TRỘM TÒ MÒ...

BIỆT TẮM

Giờ ra chơi hôm sau, Quang nhận được bức thư khá dài của Tùng "khềnh" ở hòm thư lưu. Từ ngày có hình thức liên lạc ấy, sở trường bắn giấy của cu cậu tạm thời bị dẹp lại, cũng may, chứ những lá thư dài như thế này, khéo "viên đạn" phải to bằng... ngón tay cái !

Bức thư Tùng "khềnh" viết kín bốn mặt một tờ giấy dúp, ghi lại toàn bộ kết quả và nhận định qua xác minh những chứng cứ liên quan đến cái máy ảnh. Đại ý kết luận :

- Hai tấm ảnh chụp sư tử và hổ trong chuồng thú chính là hai "pô" bấm máy của chu Bình trong buổi đi tham quan vườn Thủ Lệ cùng cô giáo và học sinh lớp 2D cu Việt. Như vậy khẳng định chắc chắn là ảnh được in ra từ cuộn phim trong chiếc máy bị mất. Cần theo địa chỉ đã biết của chú bé có tấm ảnh bị xé dở, xác định ai là kẻ đã xé ảnh bỏ vào sọt rác. Đây là đầu mối cực kỳ quan trọng để lần ra tung tích bọn lưu manh đã tham gia vụ TNE2.

Như vậy, vụ án đã có hai cơ sở khá chắc chắn để truy tìm thủ phạm mà các trinh sát tí hon đã lần ra : một từ những đầu mẩu thuốc lá, và một từ hai tấm ảnh bị xé dở.

Thật không ngờ, triển vọng phá án của nhóm đặc nhiệm C21 lại mở ra những cánh cửa khả quan đến thế. Cũng có thể gọi là may mắn, nhưng công bằng mà nói, những cái đầu của các trinh sát tí hon chúng ta cũng thông minh và có nghề đấy chứ. Đặc biệt phải kể đến sự lao động miệt mài trong suy nghĩ và phán đoán của cán sự hóa Quang "sọt" - ngôi sao đặc nhiệm mới lóe sáng của nhóm S²MQT. Những suy luận trong giả định của Quang đều cơ bản là đúng sau khi được thẩm tra và xác minh. Riêng xung quanh cái máy ảnh có cuộn phim chụp dở, qua truy xét, chúng ta cũng như các trinh sát đặc nhiệm C21 có thể hình dung được hành tung của một tên trong bọn trộm như sau (đây cũng chính là bản ghi chép báo cáo của tổ ba người Quang, Tùng, Sơn "sọt" về việc này).

"Sau khi gây ra vụ trộm, bọn lưu manh tẩu tán tang vật về cất giấu ở một vài nơi, chờ tiêu thụ. Tên giữ cái máy ảnh Nikon đã tò mò tháo cuộn phim trong máy đi tráng, in ảnh ngoài hiệu. Sau khi xem ảnh, thấy cảnh cô giáo và học sinh tham quan công viên Thủ Lệ, sợ lọt ra ngoài dễ bị phát hiện, tên

gian đã xé hết ảnh và vứt vào sọt rác, đặc biệt những hình ảnh đông người. Riêng hai tấm ảnh chụp con hổ và sư tử, hẳn nghĩ không "ảnh hưởng" gì, toan giữ lại chơi, nhưng ở góc phía xa của hình ảnh vẫn có hình mấy em học sinh, nên y đã xé đi góc ấy và cũng vứt bỏ nốt. Một đứa trẻ ở cùng nhà, chưa rõ quan hệ với tên gian thế nào, nghịch bới bỏ rác khi hẳn chưa kịp mang đồ, đã lấy hai tấm ảnh sư tử và hổ cất chơi. Vô tư mang ra đối chác với chúng bạn, đã tình cờ bị trình sát Quang phát hiện và thu được. Tên cậu bé là Long, học lớp 2C, địa chỉ : số 203 nhà F1 cùng khu tập thể".

Trong buổi gặp mặt toàn nhóm tại điểm hẹn, sau khi nghe mũi trình sát 3 người báo cáo, có 2/5 ý kiến đề nghị cung cấp ngay tài liệu chứng cứ trên cho công an để các chú ra lệnh bắt và khám nhà đối tượng. Hai người đề xuất việc này là Minh "tổ cú" và Sáng "lợn". Nhưng biết làm sao, nhóm đã đề ra nguyên tắc biểu quyết lấy đa số, quá bán mới có giá trị, nên ý định trên không được thực hiện. Quang mừng lắm, vụ án đã hoàn thành đến nơi, tên gian chuẩn bị sa lưới rồi lại giao cho công an, thì bao nhiêu công lao mấy ngày qua ai biết ? Đương nhiên là mục đích vẫn là truy bắt kẻ tội phạm nhanh nhất, thì ta bắt trước rồi giao nộp công an.

Dầu sao, như thế vẫn hoàn thành nhiệm vụ, nhưng được ở tư thế "oách" hơn chứ ! Cũng may, kỳ này Sơn "sọ" lại cũng nhất trí với Quang phương án ấy, chứ mấy vụ trước, lúc nào nó cũng khăng khăng đề nghị đi báo công an ngay. Có thể do lần này, nó có "chân" trong mũi nhọn 3 người lập công, nên cu cậu cũng... tiếc. Phải tranh thủ ghi công chứ, vụ TTL-500, ngoài cú đá liên hoàn tặng kẻ trăn lột ra, nó đã làm được việc gì đáng kể đâu.

Phương án ngày hôm sau được tiếp tục bàn bạc thống nhất. Quang "sọt" vẫn chốt ở quán sách báo chờ tin qua điện thoại. Minh "tổ cú" ở nhà sẵn sàng điều hành công việc và quyết định hướng xử lý. Tùng "khềnh" và Sơn "sọ" bí mật đến địa chỉ nhà "chú bé đổi ảnh" điều tra. Sáng "lợn" tình nguyện lảng vảng quanh "chốt" của Quang, sẵn sàng làm con thoi liên lạc khi có biến cố. (Ai cũng nghĩ thâm trong bụng : Thằng cha này khôn lỏi. Sau khi Minh phân công hết, thấy thừa ra mình chưa có việc gì, Sáng đề xuất như vậy, nghĩ cũng hợp lý và cần thiết, nên tất cả nhất trí. Nhưng còn một lý do nữa ai cũng biết, nhưng không nói ra, ấy là cái điểm "chốt" của Quang gần ngay cửa chợ có rất nhiều hàng quà bánh. Tay háu đói và

chuyên ăn vặt này đã tính toán cả rồi, cứ ở thế thôi mà khôn chán !).

*

Tìm đúng nhà F1, Tùng và Sơn "sợ" chọn một hàng nước chè đối diện vào ăn mấy cái kẹo lạc để quan sát và dò hỏi về tên "kẻ trộm tò mò" ở tầng hai. Ngồi bán hàng là một bác già về hưu, chắc xưa cũng làm ở một cơ quan nào đó. Tùng giả vờ nói chuyện với Sơn :

- Trong này ít trẻ con hơn ngoài khu mình, nên buổi trưa có vẻ trật tự im lặng hơn...

- Cậu chỉ nói, ở đâu chẳng thế, ở đâu chẳng có trẻ con. Chắc buổi trưa chúng đi ngủ nên vắng vẻ chút thôi, chỉ lát nữa lại loạn lên ngay đấy mà...

Bác hàng nước nghe vậy, nói xen vào :

- Cháu nói đúng đấy, ở đây cũng nhiều trẻ con lắm, nghịch ngợm là đằng khác. Bố mẹ chúng cứ đi làm cả ngày hoặc đi công tác vắng, trẻ thì thả lêu lổng ở nhà tự do, nên nhiều đứa hư lắm.

Tùng và Sơn định hỏi han về nhà cu Long, nhưng nghĩ vô cớ mà hỏi é lộ liễu, nên lại thôi. Có hai ba đứa trẻ nối nhau chạy ra từ một cửa cầu thang làm hai trinh sát chột nghĩ : Thật là trái cựa quá, cả hai đứa đều

chưa biết mồm ngang mũi dọc cu Long ra làm sao, lại đi tìm nhà cu Long. Còn thằng biết thì lại ngồi nhà ! Trả tiền kẹo cho bác hàng nước xong, Tùng kéo Sơn ra xa trao đổi. Sơn hỏi ngay :

- Bây giờ làm gì ? Mình chưa biết mặt nó...

- Lên phòng 203 tìm cu Long, tớ đã có cách rồi...

Nói xong, không đợi Sơn kịp phản ứng gì thêm, Tùng bá vai lôi Sơn vào lối cầu thang đầu, lên tầng.

Cửa phòng 203 đóng kín. Tùng đưa ngón tay gõ cửa. Người ra mở là một bà già, nhìn thấy hai cậu bé, cổ còn quàng khăn đỏ, bà hỏi :

- Các cháu hỏi ai ?

- Dạ, thưa bà, chúng cháu học ở trường em Long, được cô giáo cử đến gặp gia đình có việc... ạ...

- Thằng Long đi học từ sáng đã về ăn cơm đâu, con cái nhà, hôm nào cũng thế...

- Thế bố mẹ bạn Long có nhà không ạ ?

- Bố mẹ nó đi công tác hàng tháng nay rồi...

- Thế anh, hay chị của Long cũng được ạ...

- Nhà chỉ còn mỗi mình tôi. Có thằng anh nó, cũng đi đâu bốn năm hôm nay, có thêm hỏi han gì tôi đâu.

- Dạ, thế anh ấy không đi học à ?

Nghe hỏi vậy, bà già vẻ buồn rầu, bất lực đáp :

- Bố mẹ nó có thèm nghe tôi đâu. Nuông chiều quá đâm ra hư hỏng hết. Ai lại mới tí tuổi đầu đã đòi bỏ học xin đi làm, rồi cứ lông bông thế chưa đâu vào đâu cả...

Tùng "khềnh" tranh thủ "khai thác" :

- Anh ấy lớn thế rồi mà bà bảo "tí tuổi đầu" gì nữa ?

- Đây, trông to xác thế, nhưng mới có 17... nhưng thời buổi này, không có chữ, xin đi làm thợ đầu người ta cũng không nhận !

Hai đứa lễ phép cảm ơn bà già rồi xin phép ra về. Lúc bà sắp khép hết cánh cửa, Tùng mới chợt nhớ ra, vội gọi : "Bà ơi ! Cháu quên chưa hỏi, anh bạn Long tên là...". Bà già vô tư và thật thà đáp : "Thằng anh nó là Hạ. Cái tên nghe đã hỏng rồi !..."

Chuyến đi tuy không kết quả lắm, nhưng hai trinh sát đã biết thêm được tên, tuổi của đối tượng, bổ sung vào hồ sơ vụ án, và báo cáo lại với nhóm. Tất cả nhận định có hai khả năng : Một là hấn thấy động, sợ bị bắt nên trốn đi ở nơi khác. Hai là, sẵn thói lưu manh, hấn lại cùng đồng bọn đi gây án ở một nơi nào. Song tóm lại thì tên kẻ trộm tò mò này cũng đã mất dạng, biệt tăm. Các trinh sát tí hon thoáng vẻ buồn rầu và càng nhận thấy sự cần thiết phải dứt điểm vụ án,

bất kể tội phạm, không để chúng có thời gian rảnh rỗi tiếp tục gây đau khổ cho các gia đình khác lần nữa.

23

BAO VÂY QUÁN KARAÔKÊ

Suốt buổi chiều ngày thứ hai trực tại "chốt", hết ôn bài đến đọc truyện rồi ngáp vặt (vì suốt tuần lễ nay không được ngủ trưa), Quang "sọt" vẫn không hề nhận được cú điện thoại nào. Chuông máy cũng nhiều lần đổ, nhưng đều là khách hàng của quầy sách báo chị Thảo. Sốt ruột quá, Quang đâm ra nghi ngờ : Hay là máy điện thoại nhà "mặt già" bị hỏng hoặc trục trặc gì rồi ?! Nó định bụng đầu giờ tối nay mà vẫn không có tin gì, sẽ đến tận nơi xem sự thể thế nào. Đúng là phương tiện thông tin hiện đại ưu việt thật, nhưng cũng có điểm hạn chế của nó.

Bữa cơm tối vừa xong, súc miệng thật nhanh, vớ cái tắm vừa đi vừa xĩa, Quang vội vã lao xuống quầy báo, nó có linh cảm hình

như sắp xảy ra chuyện gì. Chị Thảo nhìn Quang miệng vẫn ngậm tăm, đùa trêu :

- Gớm, người nhà hên nhần tin gì mà chú Quang mất ngày mất buổi chờ đón thế, chắc lại bà con chú bác bên tây sắp gửi quà phải không... Này, có nhận được là phải chia cho chị đây nhé...!

Quang gãi đầu cười, hỏi :

- Vẫn chưa ai gọi cho em ạ ?

Chị Thảo lắc đầu : "Chưa, có thì chị đã gọi ngay".

Vừa đúng lúc ấy, chuông điện thoại đổ liên hồi. Quang quên cả xin phép chị Thảo, lao vào trong quây, nhắc máy "A lô ! Tôi nghe đây...". Đầu dây bên kia có tiếng nói. Quang luýnh quýnh : "A lô ! Quang đây, Quang đây..." Tiếng đầu bên kia nói, giọng rất gấp :

- A lô ! Tôi đã kiếm được băng hát có bài mà anh cần, rất rõ nét, mời anh đến thưởng thức ! Cả bạn anh nữa...

Đầu dây kia chỉ nói có thế rồi đặt máy. Quang hồi hộp quá, thậm chí khen Sơn "mặt già" thật khôn khéo, ngôn ngữ có vẻ lấp lửng vậy, nhưng nhấn mạnh mấy từ "rõ nét" và "bạn", đủ hiểu nó đã nhận diện khá chính xác và chắc chắn đối tượng rồi. Quang nhắc máy, quay số điện nhà Minh "tổ cú", nói :

- A lô, Minh đấy à. Thủ phạm đã vào bẫy. Hòa tấu thông báo với cả nhóm vào trận ngay. Sau đây 10 phút tập trung ở điểm hẹn và xuất phát. Cậu báo cho Sơn "sợ", tớ và Sáng báo cu "khểnh". Khẩn trương nhé !

Quang bỏ máy, nhìn ra thấy chị Thảo tủm tỉm cười, bảo :

- ...Gớm, nói gì mà toàn tiếng lóng, như đóng phim thế...

Lúc ấy, Quang mới giật mình nhớ ra, hững hờ quá, nó cứ tự nhiên nói toáng lên qua máy, chả giữ gìn gì. Nó nhoẻn cười trừ, cảm ơn chị Thảo rồi phóng chạy một mạch về câu lạc bộ "người cao tuổi" khu C3.

*

Chạy được hai dãy nhà, Quang mới nhớ tới Sáng, bèn quay lại. Cũng vừa lúc Sáng "lợn" ra tới hàng sách báo, Quang cuống quýt giục : "- Làm gì mà bây giờ mới ra. Cậu chạy báo Tùng "khểnh" đến điểm hẹn ngay, thật nhanh nhé !..."

Chỉ sau chừng mười phút, cả nhóm S²MQT đã có mặt ở điểm hẹn. Quang thông báo vắn tắt sự xuất hiện của tên trộm ở quán hát Karaôkê nhà Sơn "mặt già", thống nhất toàn nhóm bao vây, bắt tội phạm. Sau đó, Sơn "sợ" vô sự và Quang "sợ" đi tiên

phong, cả bọn xếp hàng một chạy ma-ra-tông bằng đường tắt giữa khu nhà, xuyên qua các gầm cầu thang, tiến thẳng về phía quán hát.

Sơn "mặt già" đã ra rìa đường chờ đón từ bao giờ, nó đưa ngón tay lên miệng "suyt" khe khẽ, nói nhanh :

- Theo như đặc điểm thói quen của tên gian mà các cậu cho biết, mấy hôm nay tớ luôn giả vờ ra các bàn đi thay gạt tàn thuốc lá để kiểm tra, nhưng không kết quả gì. Tối nay, trong một bọn mới tới, tiêu tiền hoang phí lắm, tớ ra lần thứ nhất đã vớ ngay được cái đầu mẩu thuốc giống hệt như "mẫu", ở dãy bàn giữa, có ba thằng tất cả. Đứa nào cũng ghi đăng ký hát đến mười bài. Sợ có sự trùng giống ngẫu nhiên, tớ đã ra lau bàn và thay tàn thuốc lần nữa, lại thấy thêm mấy đầu mẩu như thế nữa... Chắc là nó rồi, nên tớ điện báo ngay các cậu. Bây giờ xử lý thế nào ?

Minh "tổ cú" phát huy vai trò chỉ huy, chớp nhoáng phân công. Bao giờ cũng vậy, cứ đến tình huống nan giải, khó xử nhất, khi các trinh sát bắt đầu cảm thấy phân vân, ngắc ngứ. cái đầu của cậu đặc nhiệm con nhà nòi này mới trở nên linh hoạt và sắc bén lạ lùng. Minh bình tĩnh :

- Tuyệt đối không ai được nóng vội, tự ý nói năng, hành động gì. Đánh án cần nhất

phải đúng và chính xác. Nghĩa là đúng pháp luật và bất chính xác tội phạm. Bây giờ, Sơn "mặt già" đưa Quang vào quây phòng hát, xác định lại lần cuối cùng. Sơn "sợ" và Tùng "khẽnh" canh phòng ngoài cửa buồng hát, chỗ đi giày dép, trong trường hợp tên gian tấu thoát hay manh động chống cự, các cậu được phép "ra tay", nhất là võ sư Sơn. Sáng "lợn" ra đóng cánh cửa sắt, chỉ được mở cho người vào, không mở cho người ra nếu không có ám hiệu. Còn tớ, sẽ vào thẳng phòng hát, đóng giả khách, tùy cơ ứng biến. Tất cả về vị trí !

Quang theo Sơn "mặt già" đi cửa bên vào phòng hát, chỗ gần quây để giàn máy phát và các đĩa, băng nhạc. Một ngọn đèn có chụp soi đủ các thiết bị dụng cụ, còn cả phòng tối mờ trong ánh đèn tím. Màn hình lớn đang "chạy" và tiếng một cậu choai nào đang rống lên hát bài gì đó, chỉ thấy độc mấy câu "trái tim ngực tù, trái tim ngực tù" nẫu cả ruột. Quang nghĩ thầm : "Thì cũng sắp ngồi tù đến nơi rồi con ạ !". Hai đứa ngồi thụp xuống sau quây, giả như điều khiển máy móc. Sơn nói rất nhỏ : "Một trong ba thằng ngồi ở dãy sa-lông giữa !". Quang ngấm ngấm một lát, rồi vớ lấy cái tàn thuốc lá sạch và nắm khăn lau thoát đứng dậy, đi ra rất tự nhiên. Nó thư tự lau dọn từng mặt bàn phía trên, rồi tiến xuống chiếc bàn giữa,

trong khi lau và thay gạt tàn thuốc lá, Quang kín đáo quan sát thật nhanh. Ba thanh niên, một rất ít tuổi, để ria mép, mặc áo "gió" ngồi ngoài. Ngồi giữa là người mặc áo da, tóc để dài trùm tai. Trong cùng là một người mặt khá hung dữ, mặc áo khoác có túi nắp, vì xa và hơi tối nên không rõ có phải áo Natô hay không. Đứng ngoài lâu e không tiện, vì sợ che vướng tầm nhìn màn hình của khách hát, Quang mang cái gạt tàn đây ắp đầu mẩu trở vào.

Dưới vầng đèn sáng, cái gạt tàn thuốc được đưa vào soi xét cẩn thận. Mắt Quang sáng lên, vừa mừng vừa hồi hộp, lẫn giữa những mẩu thuốc đã cháy hết, có đến bảy tám cái đầu lọc còn đến 1/3 phần thuốc đã bị dụi tắt, trên các đầu lọc đều có vết răng cắn bẹp. Đúng là nó rồi, bỗng nhiên người Quang nổi da gà, tim đập rộn lên. Nó đâu có sợ, nhưng cứ nghĩ tên trộm leo trần nhà E2 giờ đang ở đây, chỉ cách mình có mấy bước chân, Quang cảm thấy khó tả lắm.

Dưới các hàng ghế khách, có tiếng Minh "tổ cú" gọi lên, giọng cần nhần và có phần "tinh tướng" nữa :

- Cho xin tờ giấy với cái bút ghi bài nào, một cốc nước cam nữa, phục vụ gì mà ngồi mãi không thấy ai đến cả...

- Vâng ! Có ngay, xin lỗi, xin lỗi, em đang mãi lắp băng... - Sơn nhanh nhẩu đáp,

giọng rất chiều khách. Quang biết ý Minh muốn gặp, xăm xăm cầm cái giá đựng bút giấy mang ra. Lúc nó đang đặt xuống bàn, Minh ghé tai thì thào :

- Đúng nó không ?

Quang không trả lời, gật gật đầu tỏ ý rất dứt khoát, rồi tề nhị quay vào trong, mà không biết rằng, ngay sau đấy, Minh cũng chuồn ra cửa nhẹ nhàng không một tiếng động. Vì hàng ghế Minh ngồi là hàng sau cùng, không có khách nào, nên cũng chẳng ai để ý đến chuyện ấy.

Quang về ngồi bên "mặt già", thấy chân tay cứ run lên cầm cập. Nó tự trấn an mình "hãy dũng cảm lên, có gì mà sợ, mình là người tìm bắt nó cơ mà !" rồi quay sang hỏi Sơn :

- Có cách nào tạo cơ để bật sáng đèn phòng hát lên nhìn cho rõ không ?

- Ô, tưởng gì, bật lúc nào chẳng được, tao là chủ hàng cơ mà. Bật ngay nhé !...

Rồi nó cầm chiếc mi-crô trên giá, bật nắc phát, nói :

- Xin phép quý khách ngừng máy, bật đèn nửa phút để kiểm tra lại đầu từ... và đưa tay vào công tắc bật đèn.

Tranh thủ lúc đèn sáng, Quang vơ lon nước cam và cái cốc mang ra, mới biết Minh đã ra khỏi phòng hát rồi. Lúc quay lại, Quang cúi xuống lau thêm mấy mặt bàn

kính như một người phục vụ bình thường, chủ yếu muốn quan sát thêm đối tượng. Vì thực tình, mặc dù biết tên gian đang có mặt ở đây do những dấu mẩu thuốc lá xác định, nhưng nào đã biết là tên nào hút, hẳn là người nào, ngồi ở đâu.

Dưới ánh sáng rõ, Quang nhìn lại một lượt. Người ngồi trong cùng hàng ghế giữa, mặc chiếc áo Natô cũ và hơi... bẩn, hàng khuy trước màu đen, nhưng cái khuy thứ hai từ dưới lên, lại màu trắng. Quang hơi tiếc đã giao toàn bộ gói tang vật cho Minh "tổ cú", nếu không, giờ có đây mà so nhìn thì... Hắn tranh thủ lúc "nhà hàng sửa máy", ngả đầu ra lưng ghế, thả khói thuốc lên trần nhà. Quang cố nán lại xếp dọn mặt bàn. Tên nọ mắt lim dim nhắm lại như muốn ngủ, hai ngón tay kẹp điệu thuốc lá mới châm. Làm sao bây giờ, chủ yếu muốn xem nó ngậm thuốc thế nào, thì nó lại không ngậm. Quang nhanh trí nói :

- Các anh cầm giúp em lon bia và bao thuốc lên để em lau bàn. Anh nào chọn thêm bài hát thì tranh thủ ghi để em mang vào tìm băng cho nhanh...

Thấy nói vậy, tên kia đưa điệu thuốc lên ngậm, cầm bút giấy ghi lia lịa. Lúc hắn đang mải viết, Quang để ý, thấy hàm răng y cắn chặt cái đầu lọc điệu thuốc.

Xong rồi ! Chỉ cần biết thêm điều ấy, Quang mau chóng trở vào trong quây. Đèn lại tắt, màn hình và băng nhạc tiếp tục mở. Quang bảo Sơn :

- Xác định được rồi. Thăng ngồi trong cùng hàng ghế giữa. Mặc áo Natô.

Sơn "mặt già" lại hỏi như lúc nãy ở ngoài cửa :

- Thế bây giờ xử lý thế nào ?

Quang chau mày suy nghĩ, hết nhìn Sơn lại nhìn xuống giàn máy, không biết nên làm gì nữa. Tức thật, kẻ tội phạm ngồi sờ sờ ra đấy, mà không biết bắt nó bằng cách nào. Cái khoản này chưa có ai dạy, cũng không có sách nào hướng dẫn cả. Làm thế nào bây giờ ? Thà bắt quả tang nó đang phạm tội còn dễ, chứ nó đang ngồi hát karaôkê thế này, khó quá, biết lấy chứng cứ gì ?

Quang đang nát óc suy nghĩ, thì có tiếng chuông điện thoại. Nó nhắc máy nghe. Giọng Minh "tổ cú", không biết từ máy nào gọi tới :

- Đã chắc chắn 100% đối tượng chưa ?

- Chắc rồi, 100% !

- Bây giờ, bằng cách nào đó, dù, gọi nó ra cửa, sẽ có lực lượng bên ngoài xử lý giải quyết. Rõ chưa.

- Nghe rõ.

Quang đặt máy. Nhưng rồi 5, 6 phút trôi qua vẫn lẩn cẩn chưa nghĩ ra cách gì khả dĩ có thể "điều" được tên trộm ra ngoài. Tiếng chuông điện thoại lại đổ. Đầu dây kia, vẫn giọng Minh, hỏi :

- Sao, vẫn chưa triển khai à ? Còn chờ gì nữa mà không "đưa" nó ra ?... Lực lượng "tiếp đón" chúng tớ đã lo đâu đấy rồi, yên tâm đi, lưới sắt, cá không sống nổi đâu...

Quang đành thú thật :

- Biết rồi, không phải tớ lo chuyện ấy. Nhưng... tớ... vẫn chưa nghĩ được cách nào "lừa" nó ra cả... Cậu... mách nước cho tớ với...

- Được ! Chờ một lát... - rồi hình như Minh lấy tay bịt ống nghe để nói chuyện với một người nào đó, chừng gần nửa phút, Minh tiếp - Bảo "ngoài cửa có người ở tầng 5 nhà E2 cần gặp", nó sẽ tìm cách "biến" ngay thôi, chẳng phải mất thêm một lời nào nữa đâu... Thế nhé - rồi có tiếng "cúp" máy.

Nghe xong, Quang mới thầm khen "bọn ở ngoài thông minh và mưu kế thật, có thể mà mình cũng không nghĩ ra. Thế mới biết, thằng trong cuộc bao giờ cũng "cà cuống" hơn đứa bên ngoài. Người ta bảo "cờ ngoài bài trong" thật không sai.

Quang ra khỏi quây, bước xuống dãy bàn giữa, vòng ra sau lưng ghế, cúi xuống

tên mặc áo Natô trong cùng, nói nhỏ vào tai nó:

- Có người ngoài cửa cần gặp anh...

- Gặp tao ? Ai đấy ?...- tên kia giật mình hỏi.

- Em không biết ai. Người ta chỉ nói ở nhà E2, tầng 5...

Quang vừa nói hết câu, tên kia như người bị điện giật, bật đứng lên, không nói không rằng đi vào phía bên quây, hất hàm hỏi Sơn "mặt già" đang ngồi bên giàn máy :

- Nhà có cửa đi sân sau không ?

Bị bất ngờ, Sơn tưởng khách hỏi chỗ đi... sau, vô tư nói :

- Có đấy, đằng sau tấm ri-đô, anh đi đi...

Nhanh như cắt, tên nọ bước đến bên bức rèm, nhưng hấn chưa ra vội, vén một kẽ nhìn ra. Rồi không hiểu sao, y buông tay xuống ngay, vội đi như chạy trở lại cửa chính, vén màn ghé đầu ngó nghiêng một lúc, rồi kéo lại khóa ao, bất ngờ đẩy cửa lao ra sân, không kịp cả xỏ giày dưới bậc thềm...

*

Đứng im giữa cửa, chân vẫn đi đất, tên giàn đào mắt quan sát, rồi như thấy sự hoảng hốt thái quá của mình hơi... thừa, vì ngoài sân vắng tanh không một bóng người,

dưới ánh trăng suông, tan cây hồng xiêm đứng im phăng phắc. Nó quay lại bậc cửa, định tìm giày để đi, thì bỗng nghe một giọng nói sắc lạnh từ xó tối :

- Thôi đừng tìm, vô ích. Đi chân đất cũng được ! Giày của mày để ở trên đồn công an rồi...

Cùng lúc với tiếng nói, một bóng người đi ra, nhỏ nhắn, tự tin và đĩnh đạc. Đó chính là Sơn "sợ" - chàng võ sư đai đen của chúng ta. Tên gian hơi sững lại, nhưng sau khi nhận ra đối phương chỉ có một người, mà lại là cậu thiếu niên thấp bé hơn mình một cái đầu, nó khẽ cười khẩy :

- Mày muốn gì, thằng nhóc ?!...

- Mày đã bị bắt, đừng giở trò đại dốt, biết điều thì ngoan ngoãn theo tao lên đồn công an mà nhận tội...

Tên trộm bước xấn tới Sơn "sợ", vung nắm đấm hình cánh cung nhằm vào mặt chú "cán sự văn học". Sơn nhẹ nhàng lùi nửa bước chân, khẽ nghiêng đầu né tránh. Cú đấm không có địa chỉ, tên gian đang mất đà lạng nghiêng người, thì bằng một động tác rất uyển chuyển, Sơn hạ thấp mình xuống, gót chân vẽ nhanh trên sân một nửa vòng tròn chạy qua chân tên kia, chỉ trong chớp mắt, hấn bị gạt đổ sập xuống sân gạch.

Bị miếng đòn bất ngờ, tên trộm ngạc nhiên nhiều hơn không phải vì cú ngã đau

điêng, hấn kinh ngạc trước đối thủ nhỏ con mà có sức mạnh lạ lùng đang đứng giữa sân trắng, tưởng như người từ hành tinh khác tới. Nhưng, bản chất lì lợm và côn đồ giục hấn lồm cồm bò dậy, thủ thế.

Sơn vẫn bình thản đứng choãi chân trong bài tấn khiêm tốn và đơn giản. Thực tình đã lâu, từ ngày đoạt huy chương vàng giành ngôi vô sư, nó chưa có dịp "song đấu" thử sức với ai, nay được "cho phép" ra tay, mà lại xử với tên lưu manh có nghề này, Sơn hứng khởi lắm. Biết Tùng "khểnh" đang đóng vai khán giả ngồi trên cảnh hồng xiêm theo dõi "sàn đấu", và cả Sáng "lợn" nữa, chắc cũng ở quanh đâu đây, Sơn cứ đứng nguyên như thế, chờ đợi...

Thối đời, bị đòn đau, tên trộm càng điên cuồng hung hấn. Tuy đã thấy "ngán" sau ngay hiệp đầu, nhưng nhìn kỹ lại, đối phương vẫn chỉ là một chú bé không hơn không kém, nó lại lao vào Sơn sau khi đã "sàng" vài động tác võ chẳng ra của môn phái gì đề thị uy, hay đúng hơn là lấy lại tinh thần. Tên gian ra sức đâm đá bạt mạng vào đối thủ, trong khi Sơn "sợ" khê nhún chân, chuyển vị trí đến ba lần sang ba góc sân, cậu suýt bật cười, nghĩ bụng : "Bài bản ở đâu thế không biết, đánh kiểu này thì kéo đến... tét cũng chẳng trúng đòn nào". Quả thật, tên gian đã bắt đầu thấy "tròn" khi đã

dồn hết sức vào tấn công, mà vẫn chưa chạm nổi "phát" nào vào người cậu bé. Miệng thở hồng hộc, chân tay vẫn điên cuồng khuỵu khớp loạn xạ, tên gian đã thấm mệt và thực sự hiểu rõ bản lĩnh đối phương, bất chợt nó ngoắt người co chân chạy ra phía cửa. Cánh cổng sắt đã khóa, nó đang tìm cách vượt thoát, thì một bóng người nhảy ra, dánh dáp cũng không hơn "cao thủ" ban nãy là mấy. Người đó giậm chân rõ to, hét lớn : "Tao chờ mày ở đây đã lâu !" rồi bất ngờ nhảy lên phóng gót chân vào ngang sườn tên trộm. Lúc này, Sơn "sợ" cũng đã rượt tới phía sau, thấy vậy, dừng lại. Sơn thầm khen : "A, Sáng "lợn" ! Mới tập được mấy tháng mà đã "kêkômi" khá ra phết !.

Bị dính đòn bất ngờ, tên kia loạng choạng va người vào cánh cửa sắt dánh "rầm" một cái, làm xích kêu loảng xoảng. Biết khó thể thoát nổi ra đường, mà bây giờ lại có những hai "địch thủ", tên trộm cuống cuồng lần sờ bên mép cổ dưới mấy góc bằng lăng tìm kiếm vũ khí. May cho hấn, vớ được con dao rì làm vườn, y đứng khua múa lung tung, hy vọng với "hung khí" này hai vị tì hon kia sẽ phải chùn tay. Trong thâm tâm hấn đã thực sự khiếp đảm lắm, đời lưu manh của hấn đã bao lần ra tay nạt dánh, thậm chí đến dả man những người vô tội,

mà chưa ai chống cự bao giờ, trong khi hẳn nhớ rõ, hiệp quân đấu với cao thủ lúc này, cậu ta mới chỉ né đỡ hết sức nhẹ nhàng và có "nghề", chứ chưa hề "ra đòn" mà nó đã tụt hơi kiệt sức tưởng muốn xỉu luôn rồi. Thấy hai "đối thủ" - một trước, một sau vẫn chưa hề động đậy, ngỡ con dao vườn trong tay đã có tác dụng, thằng trộm giờ dao ngang đầu lao vào đối tượng trước mặt - đó là Sáng "lợn"...

Nhưng, khi nó mới bước được sang bước thứ ba, bỗng nghe gió phật vù bên tai, cổ nó bị lôi quật ngựa xuống đất bởi hai bàn của "cao thủ võ lâm" phía sau lưng, con dao vườn văng ra quệt lửa dưới sân xi măng, đập vào cánh cửa sắt đánh "roành !" một tiếng. Chỉ trong chớp mắt, hẳn đã bị Sơn "sọ" đè lên khóa tay khi còn đang nằm úp sấp xuống sân. Miếng khóa hiểm hóc lạ lùng khiến hẳn không sao cựa quậy nổi...

Trong khi Sơn vẫn đang nửa ngồi, nửa quỳ bên lưng tên trộm, thì bên ngoài cửa sắt, ba bốn ngọn đèn pin bật sáng cùng lúc với tiếng tặc lưỡi rõ to - ám hiệu của Minh "tổ cú". Sáng "lợn" vội vàng ra mở khóa xích kéo cánh cửa sắt mở hết cỡ. Đi đầu là Minh, sau đến bốn chú công an cầm đèn pin bước vào. Quang "sọt" và Sơn "mặt già" đứng "theo dõi trận đánh" qua... cửa kính, giờ cũng ra đến nơi. Máy chiếu đèn pin cùng soi

dồn về chỗ tên trộm đang nằm dưới tay võ sư Sơn "sọ". Vẫn trong thế khóa cũ, Sơn từ từ vừa nhấc tên gian đứng lên vừa hô "Đứng dậy !". Một chú công an, cũng nhanh nhẹn không kém, tóm lấy một tay tên trộm, rồi chỉ nghe đánh "roách" một cái, hai tay nó đã nằm gọn trong cái còng số 8 loang loáng dưới ánh trăng.

- Anh bị bắt, vì tội trộm tài sản công dân !...

Các chú công an chỉ nói có thế, rồi lập tức áp giải tên gian về trụ sở.

Trên sân còn lại đủ các trình sát nhóm S²MQT và Sơn "mặt già". Chúng vui mừng bao nhiêu về chiến công vừa giành được, bắt đúng thủ phạm vụ trộm TNE2, thì lại... băng khuáng bấy nhiêu khi tên gian bị các chú công an giải đi. Một tâm trạng thật là tế nhị và khó nói ra lắm, bao trùm nhóm đặc nhiệm C21...

Chỉ Tùng "khềnh" có phản vô tư hơn, phá tan bầu không khí bỗng tự nhiên im lặng, nó hỏi Sơn "sọ" :

- "Cú" cuối cùng tuyệt quá, tớ chưa thấy cậu biểu diễn lần nào, nó gọi là bài gì thế ?

- Đó là đòn "quặp cổ", tớ tự đặt tên chứ cũng chẳng biết gọi là gì. Nhưng không phải Karate đâu. Đây là miếng võ gia truyền của phái "Vôvinam" tớ học mót và tự tập lấy đấy... - Sơn "sọ" thật thà trả lời.

- Thế còn "miếng" khóa tay lúc này ?
Sao cậu chẳng phổ biến cho tụi tớ gì cả...

- À, đó là bài "Tọa thế bất động" của võ Judo, cũng có phải của Karate đâu...

Cả bọn thâm thán phục. Ra võ sư Karate của nhóm còn biết thêm nhiều môn thể nữa. Đó là chưa kể những bài, miếng nó chưa nói ra ai mà biết được. Đúng là con nhà "nòi". Vừa lúc ấy, một chú công an, người có mặt trong số vừa đi, quay lại :

- Quên khuấy đi mất các trình sát nhỏ tuổi, thay mặt đồng chí trưởng công an phường, mời tất cả các em lên trụ sở...

Khi chú công an đã đi, hình như trạng thái tâm lý nhóm đặc nhiệm C21 mới thực sự được giải tỏa. Tất cả, cả Sơn "mặt già" (cậu quyết định đóng cửa hàng nghỉ sớm) hồ hởi chuẩn bị lên đường. Quang "sọt" đắm chiêu một lúc rồi bỗng đặt câu hỏi :

- Nhưng mà tớ vẫn thắc mắc : tại sao các chú công an lại biết mà đến được, đúng lúc thế ?

Mọi người bây giờ mới chợt nghĩ đến điều đó, cậu nào cậu ấy im lặng, cau mày suy nghĩ. Chỉ mỗi Minh "tổ cú", nếu ai để ý, thấy nó cứ tủm tỉm cười một mình...

DỰ THINH CUỘC HỎI CUNG

Trên đường đi đến trụ sở công an phường, nỗi thắc mắc của các trình sát đặc nhiệm C21 mới được chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" giải đáp gọn gàng.

Thì ra, ngay từ đầu, tất cả mọi diễn biến, hồ sơ, kế hoạch chuyên án TNE2 đã được Minh báo cáo lại với bố. Tuy nhiên, trước khi "tiết lộ" việc làm của nhóm, Minh cũng đã mà cả và thỏa thuận : "Các chú công an chỉ được biết để hỗ trợ, giúp đỡ khi cần thiết. Tuyệt đối không được "lấn sân". Và đặc biệt, bố không được tiết lộ là con đã cho bố biết hoạt động của nhóm". Bố Minh cười : "Cứ yên trí, bố và các chú không tranh công của các con đâu. Các cậu chỉ sợ thế chứ gì ? Biết tổng ! Nhưng vấn đề là liệu có lập công được không đã chứ !". Thế là, từng bước hoạt động điều tra của các mũi trình sát, mọi suy luận, phán đoán và cả tang vật thu được, ông chỉ huy trưởng của chúng ta đều... nộp hết cho bố. Và đến hôm nay, từ lúc nhận tin qua điện thoại của Quang "sọt" báo đối tượng xuất hiện, Minh đã thông tin ngay cho bố rồi. Và chắc các bạn vẫn nhớ,

khi cu Quang đang "bí nước" lừa tên trộm ra khỏi quán, cái "mưu" mà Minh mớm cho Quang cũng chính của các chú công an bảo cho đấy. Lúc đó, chính Minh đang cầm máy điện thoại di động của các chú gọi cho Quang trong quây, khi các chú yêu cầu Minh dẫn đường đến bủa vây nhà "mặt già". Và còn nữa, khi tên trộm định ra lối cửa sau, khi vén màn, nó phát hiện một ánh đèn pin, biết là có người phục nên đành theo cửa trước lao ra.

Lại nói đến chuyện phục bắt tên trộm ở cửa trước quán Karaôkê như các bạn vừa chứng kiến, Minh "tổ cú" của chúng ta cũng đã phải "tranh đấu" mãi với các chú công an, đến mức "dọa mách bố", các chú mới chịu "đứng vòng ngoài" chờ Sơn "sọ" tóm xong tên trộm mới ập vào giải đi. Nói thế thôi, chứ mặc dù Minh hết lời cam đoan, bảo đảm "lực lượng chúng cháu khá mạnh, có cả võ sư" nhưng các chú công an cũng lo lắng, một chú giỏi võ thuật đã "ém" sẵn trên bờ tường, đề phòng tình huống nguy hiểm. Nhưng rồi cuối cùng, như chúng ta đã thấy, cả Quang, Sơn "mặt già", Tùng, Sáng, cả chú công an nữa, đều được chứng kiến pha bắt tội phạm ngoạn mục cứ y như trong phim truyện vậy.

Các chú công an thở phào, và đương nhiên đã ghi nhận thành tích này là công

trạng của các đội viên trinh sát khăn quàng đỏ.

Tên gian đã được tháo còng tay, ngồi trước bàn trực ban công an phường. Còn các trinh sát nhỏ tuổi của chúng ta được mời lên tầng hai, có lan can nhìn xuống. Ở đây, các chú đã dành cho các cu cậu một bàn, trái khăn cẩn thận, trên đặt mấy chai nước ngọt và đĩa bánh kẹo.

Sau các thủ tục chào mời, cảm ơn và tuyên dương công lao cùng những cố gắng của các em, bố Minh hướng về đồng chí trưởng công an phường :

- Bây giờ, tiến hành lấy cung đương sự, mọi chứng cứ đã được chính các cháu đây thu thập đầy đủ. Nếu anh cho phép, xin cho các cháu đây được dự thính để có thêm kinh nghiệm điều tra, truy bắt tội phạm...

Được đồng chí trưởng công an phường đồng ý, Minh xuống thang gác trực tiếp tiến hành cuộc hỏi cung. Các trinh sát đặc nhiệm C21 ngồi trên gác dự nghe, anh nào anh nấy trống ngực đập rộn lên. Quả thực, chưa bao giờ, các cậu được chứng kiến một buổi hỏi cung của công an cả.

(Cũng cần phải mở ngoặc để nói thêm điều này : có mặt cùng nhóm S²MQT hôm nay, còn có cả Sơn "mặt già". Chỉ riêng sự kiện đó đã nói lên một điều : đối với cậu chủ quán Karaôkê tốt bụng ấy, từ nay, hoạt

động của nhóm đặc nhiệm C21 không còn là bí mật nữa !)

*

Sắp xếp lại tập hồ sơ trên bàn, ánh mắt như thôi miên nhìn vào tên trộm, đội trưởng cảnh sát hình sự Hùng - bố Minh "tổ cú" bắt đầu cuộc thẩm vấn.

- Anh tên gì ? Tuổi ?...

- Dạ, Nguyễn Minh Tân, 27 tuổi.

- Trú quán ? Tên bố, mẹ ?...

Lần lượt các thủ tục đầu tiên được thực hiện như với bất cứ tên tội phạm nào. Rồi, như nhớ ra điều gì, bố Minh lấy bao thuốc lá trên bàn rút một điếu kèm thêm cái bật lửa đưa cho tên kia :

- Cứ bình tĩnh, làm gì mà run thế. Thèm thuốc hả, hút đi, cho phép anh vừa hút vừa trả lời...

Tên trộm, chắc cũng đang thèm thật, hai tay đỡ điếu thuốc "em xin cán bộ", rồi bật lửa châm hút ngay. Nó hút liền mấy hơi, nuốt khói ừng ực.

- Trưa ngày 16-12, anh đi đâu ?

- Dạ thưa, em không đi đâu cả...

- Chiếc khuy áo kia (bố Minh chỉ vào chiếc khuy trắng độc nhất trên áo Natô hần mặc) anh bị đứt và khâu thay vào hôm nào

vậy, nhớ không ? Và chắc anh cũng không biết nó đã đứt và rơi ở đâu chứ gì ?

- Dạ... dạ... em... không nhớ ạ...

Tên trộm ú ớ không biết anh cán bộ hình sự định nói gì. Trán nó lấm tẩm mồ hôi, luống cuống thực sự. Bố Minh như vô tình, đẩy cái gạt tàn thuốc về trước mặt nó, nhẹ nhàng "tấn công" thêm:

- Ngày 16-12, anh bảo không đi đâu... Và cái khuy áo rơi đứt ở đâu lại không nhớ. Tôi gợi ý để anh nhớ lại nhé : cái khuy áo ấy của anh bị đứt vào trưa ngày 16-12 ấy đấy, cố nghĩ lại xem...

Tên trộm rít liên mấy hơi thuốc, mặt đột nhiên tái mét. Bố Minh nhắc lại :

- Thế nào, nhớ ra chưa ?

Tên kia lập tức giụi điều thuốc lá vào cái gạt tàn, ngẩng lên :

- Dạ... em không nhớ thật ạ...

- Nếu anh vẫn ngoan cố, còn quanh co chối cãi, thì để tôi nói cho anh biết vậy. Chúng tôi không có thời gian chờ đợi đâu...

Nói rồi, ông cúi xuống mở ngăn tủ bàn lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đứng dậy đi tới bên tên trộm. Chiếc hộp được mở ra, bên trong đựng một chiếc khuy áo màu đen và 6-7 mẩu thuốc lá đầu lọc hút chưa hết. Đội trưởng trình sát hình sự cầm cái gạt tàn trước mặt tên trộm có đầu mẩu thuốc nó

vừa hút lên xem xét một chút, rồi đặt xuống trước bàn, bên cạnh ngăn hộp vừa mở :

- Giống y hệt ! Cũng vết răng, giống vết răng anh cắn bẹp cái đầu lọc điều thuốc tôi vừa cho, cũng giụi tắt giờ chùng khi chưa hút hết... Còn cái khuy, nhờ anh cầm lên đồ giúp, xem có đúng là cái khuy áo của mình đứt rơi đấy không ?...

Tên trộm run cầm cập, cầm cái khuy áo trong hộp lên, từ từ đưa xuống ngực áo, hần bỗng đột nhiên hốt hoảng bỏ trả cái khuy lại chỗ cũ, mồm há hốc ra nhìn anh công an hình sự. Bố Minh đã trở lại bàn ngồi, nhìn thẳng vào mắt tên gian, dõng dạc :

- Những đầu mẩu thuốc lá này, và cả cái khuy áo của anh nữa, chúng tôi đã thu lượm được trên khoang trần khu nhà E2 sau buổi trưa ngày 16-12... Anh giải thích thế nào về việc này ?

Tên trộm rũ xuống, mặt xám ngoét, mắt đờ đẫn, rồi bỗng hần gục mặt xuống bàn, giọng meo mào đứt quãng :

- Dạ... dạ, các anh đã biết hết cả rồi... Em... em xin khai báo hết... Chỉ xin các anh giảm tội cho... em sẽ bảo bọn nó mang đồ lên nộp trả lại hết ạ...!

MỞ TIỆC KHAO QUÂN

Hai ngày sau khi nhóm đặc nhiệm C21 giúp các chú công an tóm gọn tên kẻ trộm đột nhập trần nhà E2, Minh "tổ cú" thông báo cho toàn nhóm biết tin các chú công an đã bắt được nốt hai tên đồng bọn qua lời khai của tên bị bắt. Rất nhiều tình tiết xác định những suy luận, phán đoán của các trinh sát nhỏ tuổi, nhất là của cậu cán sự hóa Quang "sọt" là tương đối chính xác và thông minh. Đặc biệt là xung quanh chuyện cái máy ảnh Nikon mà chúng ta sẽ đề cập đến trong một dịp sau. Các đồ vật bị mất của 3 gia đình đang được thu về dần. Và, một lần nữa, đồng chí trưởng công an phường lại gửi giấy báo công tuyên dương thành tích của nhóm trinh sát nghiệp dư về trường. Song lần khen này có hai điểm khác lần trước : Một là trong danh sách có thêm cả Sơn "mặt già". Hai là, cuối giấy báo công có thêm dòng "ghi chú : yêu cầu không phổ biến toàn trường, để tạo điều kiện cho các em tiếp tục hoạt động". Điều này làm các cậu vênh mặt mừng rơn, đứa nào cũng biết

đó là sự ghi nhận và tin tưởng đầu tiên của các chú công an đối với toàn nhóm.

Hôm sau nữa, ra điểm hẹn, Minh đem theo một gói nhỏ, bảo : "Bố tớ nhờ chuyển tới toàn nhóm, đây là 300.000 đồng, số tiền ban chỉ huy công an và các hộ gia đình bị trộm đã lấy lại được tài sản, gửi thưởng chúng ta". Rồi nó đề nghị luôn :

- Theo tớ, trích 2/3 lập quỹ của nhóm dùng vào các việc cần thiết, giao cho Tùng "khềnh" giữ. Còn 1/3 mở tiệc khao quân mừng chiến thắng. Các cậu nhất trí không ?

Tất cả reo lên "đồng ý", nhất là Sáng "lợn", đang ngồi vắt vẻo trên thành cây xà kép, nó nháy phắt xuống đất đề xuất ngay :

- Phải đấy, liên hoan mặn, làm một bữa bún chả cho đã...

- Ăn ngọt hơn, bánh kem, sô-cô-la... đờ phải bếp núc bát đĩa lịch kích...

- Hay là rán bánh gối...

Thế là mỗi đứa một ý, chủ đề cuộc họp chuyển sang bàn chuyện ăn. Rôm rả và sôi nổi hơn bất cứ cuộc họp nào. Thịnh thoảng, cứ thấy Sáng "lợn" nuốt nước miếng ừng ực. Cuối cùng, cả bọn nhất trí chọn nhà Sơn "mặt già" làm điểm liên hoan, vừa sẵn bàn ghế vừa có cả Karaôkê. Thời gian : chiều chủ nhật, 14 giờ. Thực đơn gồm cả mặn và ngọt : bún chả, bánh kẹo và nước ngọt. Thông báo trước cho Sơn "mặt già" để chuẩn

bị và xin phép bố mẹ. Giao cho Sáng và Quang, Tùng phụ trách tiếp phẩm...

*

Chiều chủ nhật ấy, quán Karaôkê nhà "mặt già" treo tấm biển ngoài cửa, đề "Khách đã bao phòng. Hết chỗ!". Còn trong sân, chỗ Sơn "sợ" và tên trộm vờn nhau đêm hôm nọ, ba chậu than mù mịt khói, mùi thịt nướng bốc thơm phức, cả bọn lăng xăng tất bật mỗi người một việc : rửa rau, quạt chả, pha nước chấm, xếp bánh kẹo, cắt ớt, đập tỏi... nói cười rộn rã. Sáng "lợn" mắt đỏ hoe vì khói, nhưng lúc nào mồm cũng không ngớt nhai nhồm nhoàm một thứ gì đấy...

Đúng 14 giờ 35, bàn tiệc bày xong, trông cũng đẹp mắt và hấp dẫn ra trò. Chẳng là, các anh cả ở nhà vẫn thường xuyên lo lấy bữa ăn trưa, nên làm đầu bếp cũng đã thạo và khéo, chẳng thua bọn con gái là mấy.

Minh "tổ cú" đọc diễn văn khai mạc. Nó mở chai nước ngọt, rót đều 6 cốc, rồi đứng lên trình trọng nói :

- Đề nghị tất cả nâng cốc, chúc mừng thắng lợi vừa qua của chúng ta, chúc tình đoàn kết bền vững của cả nhóm, chúc các bạn học chăm, học giỏi và tiếp tục cùng

nhau góp phần lập nhiều thành tích hơn nữa trong học tập và... phá án ! - nó ngừng lại một lát, sau khi tất cả đã uống cạn ly nước ngọt, rồi chẳng biết nói thêm gì nữa, nó cúi xuống mặt bàn, hô :

- Bây giờ, chén...!

Thế là tiếng đĩa bát bắt đầu nổi lên rào rào, bữa tiệc khao quân được thể hiện bằng tốc độ tương đối của các chiến sĩ "tuổi ăn tuổi ngủ" và không cần giữ ý là mấy...

Chỉ một lát, mọi thứ trên mâm đều đã vơi hết phân nửa, thì bỗng có tiếng gõ cửa kính. Sơn "mặt già" khó chịu nói nhỏ : "Ai thế nhỉ, thường thì buổi chiều có mấy khách hát đầu. Mà mình đã treo biển "Hết chỗ" rồi cơ mà..." Sơn đứng lên ra mở cửa, cả năm cậu cùng buông đĩa chờ.

- Em chào cô ạ ! - Tiếng Sơn nói bên ngoài tấm rèm.

Tất cả ngạc nhiên quay ra, người vừa vén màn cửa bước vào là cô Oanh, hiệu trưởng, đi sau là cô Hoan, giáo viên dạy Địa lý. Thấy cả bọn đứng lên chào, hai cô giáo đáp lại và ra hiệu cho các em cứ ngồi xuống. Biết các em đang ngạc nhiên, cô giáo Hoan khoác tay qua vai Sơn "mặt già", trêu mếu nói :

- Đáng ra cô phải đến nhà em Sơn đây từ lâu, nhưng công việc cuối năm bận quá, hôm nay mới đến được. Rất may là Sơn có

nhà, và lại gặp các em ở đây, mà nếu cô không nhầm, có cả lớp trưởng và toàn là cán sự lớp phải không. Vui quá, điều này càng làm cho cô phải suy nghĩ thêm nữa đấy...

Hơi ngập ngừng một chút vì xúc động, cô Hoan tiếp :

- Lý do cô và cô hiệu trưởng đến đây hôm nay, có thể nói luôn cho cả các em cùng nghe cũng được, (nói đến đây, cô Hoan đưa mắt nhìn cô Oanh như muốn hỏi ý kiến. Thấy cô hiệu trưởng gật đầu, cô mới nói tiếp), các cô muốn xin lỗi em Sơn vì sự hiểu lầm đáng tiếc trong vụ việc xảy ra ở lớp 7Z7 tháng trước... Các em còn nhớ không...

- Thưa cô không có gì đâu ạ, chúng em đã quên rồi. Đó chỉ là chuyện "tình ngay, lý gian" thôi mà...

Nghe Sơn lớp trưởng nói, hai cô giáo bật cười thành tiếng rất vui vẻ. Cô hiệu trưởng vò tóc Sơn "sợ" âu yếm :

- Đúng là cán sự văn có khác, khéo thuyết phục lắm...

Tất cả cùng rộ lên cười, chúng tranh nhau mời cô giáo ngồi xuống bàn cùng liên hoan. Hai cô giáo thân mật ngồi cùng các em, tuy chỉ ăn rất qua loa, nhưng quả thật cả thầy, cả trò đều tràn ngập trong lòng một niềm vui thật khó tả, niềm vui trong sự hiểu biết đầm ấm và tin yêu. Song, phải nói phần khởi nhất vẫn là cậu "mặt già", nó cứ luôn

tay gấp tiếp hai cô, nét mặt thật rạng rỡ. Tùng "khểnh" đùa vui : "Trông cậu Sơn hôm nay như trẻ ra mấy tuổi là đằng khác !"...

Lát sau, các cô giáo vì bận họp, phải ra về trước. Lúc chia tay, cô hiệu trưởng cảm động nói :

- Chúc các em ngày càng đoàn kết thương yêu nhau, giúp nhau trong học tập. Nhất là em Sơn đây (cô vỗ vai "mặt già"), các em có hứa với cô sẽ giúp đỡ Sơn học tập tiến bộ không nào ?

Tất cả đồng thanh nói to :

- Thưa cô, chúng em xin hứa ạ !

Đôi mắt cậu chủ quán Karaokê rung rung ngăn nước.

26

NÉT CHỮ LẠ TRONG HÒM THU LƯU

Chỉ còn có ba buổi học nữa là toàn trường được nghỉ tết. Sơn "sợ" lớp trưởng cứ tíu tít ngược xuôi vì phải dự những cuộc họp, hết ban "Sao đỏ", "cán sự bộ môn" lại đến "ban văn thể" trường, rồi "cán bộ lớp"...

Còn Sáng "lợn", Minh "tổ cú", Quang "sọt", Tùng "khềnh", như chúng ta đã biết, cũng đều là cán sự các môn học của lớp cả, nên anh nào anh ấy cũng bận rộn không kém. Suốt mấy ngày cả nhóm chẳng có dịp nào họp mặt. Điểm hẹn tối tối vắng vẻ, buồn tênh. Hòm thư lưu luận trống không. Cậu nào có nhớ đến, ra gốc nhãn khoắng tay vào hốc bờ gạch, cũng chẳng sờ thấy mảnh giấy nào.

Nhưng đến ngày cuối cùng, khi ở các lớp, cô giáo đang dặn dò việc học và làm bài tập, giúp gia đình và chúc các em nghỉ tết vui vẻ, thì có một sự kiện bất ngờ xảy ra không thể nào tưởng nổi.

Lúc Sơn "sọt" lên hội trường linh quân áo đồng phục về cho lớp, (nhà trường trang bị đồng phục cho học sinh, quy định bắt đầu thực hiện vào ngày học đầu năm, sau tết), đang loay hoay ôm chồng quần áo về lớp không xuể, Sơn thấy Tùng "khềnh" bất ngờ chạy vào, thở hổn hển. Nó lý do xin cô ra "giúp Sơn một tay", nhưng hẳn là có chuyện gì đây, gấp gấp lắm. Vừa vòng dây buộc mấy xếp quần áo vào nhau, Tùng vừa thì thầm vẻ rất nghiêm trọng :

- Nguy rồi, nguy rồi ! Hòm thư lưu bị lộ, có kẻ đã theo dõi tìm ra bí mật của chúng mình. Tớ vừa nhận được ở đây một lá thư,

nét chữ lạ hoắc, chẳng theo ký hiệu văn quy định gửi cho ai...

Rồi hai đứa vừa ôm quần áo về lớp, Tùng vừa nói :

- Nhanh lên ! Phải thông báo toàn nhóm dừng việc gửi thư lại ngay. Tối nay họp bàn xử lý...

*

* *

Mời các em đón đọc tập tiếp theo

NÉT CHỮ LẠ TRONG HÒM THƯ LƯU

MỤC LỤC

14. Vụ án trên trần nhà
15. Cán sự hóa ra tay
16. Sự việc bất ngờ ở lớp 7Z7
17. Năng khiếu khoa học hình sự của cu "sọt"
18. Nỗi oan của "mặt già"
19. Cả hai vụ án đều... gặp may
20. Tìm ra kẻ thích "chơi" mắ môm...
21. Tấm ảnh bị xé dờ
22. Tên kẻ trộm tò mò... biệt tăm
23. Bao vây quán karaôkê
24. Dự thính cuộc hỏi cung
25. Mở tiệc khao quân
26. Nét chữ lạ trong hòm thư lưu.

HÒM THƯ "ĐẶC NHIỆM C21"

Các em thân mến,

Ngay sau khi phát hành tập đầu tiên của bộ truyện **"Nhóm đặc nhiệm nhà C21"**, Nhà xuất bản Hà Nội đã nhận được khá nhiều thư của các em từ mọi miền đất nước gửi về tâm tình, hoan nghênh và cả góp ý kiến nữa. Từ tập sau, Nhà xuất bản cùng tác giả sẽ dành một vài trang cuối sách để lần lượt in tên các em đã có thư gửi đến trong mục **"Hòm thư đặc nhiệm C21"** này.

Và nữa, theo yêu cầu của nhiều em, chúng tôi quyết định thành lập **"Câu lạc bộ đặc nhiệm"** để các em cùng tham gia. Nhưng cũng có tiêu chuẩn hẳn hoi đấy nhé. Câu lạc bộ chỉ kết nạp hội viên có những ý kiến xác đáng, những "vụ án" hay và dí dỏm, những trò nghịch ngợm... "độc đáo" mà các em biết hoặc chứng kiến... ghi lại và gửi đến "Hòm thư".

Chúng tôi coi đó là bài sát hạch để xem xét và chuẩn y kết nạp hội viên CLB Đặc nhiệm.

Thư từ các em đề rõ tên và địa chỉ nơi mình ở, gửi về : Nhà xuất bản Hà Nội – số 4 phố Tố Hữu – Hà Nội.

Câu lạc bộ Đặc nhiệm chờ đón các em, những hội viên đầu tiên.

Hẹn gặp lại các em ở tập sau.

CLB ĐẶC NHIỆM C21

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

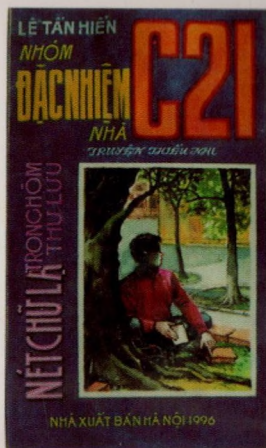
Sửa bản in : Tác giả

In 3.000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 8-1996.

Kẻ gian đột nhập lỗ trần lấy trộm đồ của ba nhà tầng 5 rồi biến mất; cậu quý sứ vấy mấm tôm ra chính lớp mình để... được nghỉ học; cu “mặt già” bị nghi oan... Tất cả đều được nhóm S²MQT tìm ra thủ phạm. Các chú công an khen, và thưởng cả tiền nữa. Miếng võ bắt tội phạm ngoạn mục của Sơn “sọ” và Sáng “lợn” dưới sân trắng Karaôkê... là những trường đoạn hấp dẫn và lý thú trong tập này.

Đón đọc tập sau:

“*Nét chữ lạ trong hòm thư lưu*” với nhiều tình tiết bất ngờ và hồi hộp, lý thú của nhóm đặc nhiệm C21 sau kỳ nghỉ tết. Các chú trình sát hảo hức lập công “ăn mảnh”.

NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ

C21

Giá : 4.000 đ